

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (όγδοο τμήμα)

της 12ης Δεκεμβρίου 2019*

«Υπαλληλική υπόθεση – Μεταρρύθμιση του ΚΥΚ και του ΚΛΠ, η οποία τέθηκε σε ισχύ την 1η Ιανουαρίου 2014 – Κανονισμός (ΕΕ, Ευρατόμ) 1023/2013 – Εισφορά αλληλεγγύης εφαρμοζόμενη από 1ης Ιανουαρίου 2014 – Αναστολή της εφαρμογής της μεθόδου επικαιροποίησης των αποδοχών για τα έτη 2013 και 2014»

Στην υπόθεση T-527/16,

Margarita Tapias, κάτοικος Wavre (Βέλγιο), εκπροσωπούμενη από τις L. Levi και N. Flandin, δικηγόρους,

προσφεύγουσα,

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εκπροσωπούμενου από τους M. Bauer και R. Meyer,

καθού,

υποστηριζόμενου από το

Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, εκπροσωπούμενο από τις E. Taneva και M. Ecker,

παρεμβαίνουν,

με αντικείμενο προσφυγή δυνάμει του άρθρου 270 ΣΛΕΕ με αίτημα την ακύρωση της αποφάσεως περί καθορισμού των αποδοχών της προσφεύγουσας για τον μήνα Ιανουάριο του 2014, όπως αυτή αποτυπώθηκε στο εκκαθαριστικό σημείωμα μισθοδοσίας για τον ως άνω μήνα το οποίο της απευθύνθηκε στις 14 Ιανουαρίου 2014 και το οποίο, κατά την προσφεύγουσα, είναι το πρώτο εκκαθαριστικό σημείωμα που εκδόθηκε στην περίπτωση της κατ' εφαρμογήν του άρθρου 65, παράγραφος 4, και του άρθρου 66α του ΚΥΚ, όπως τα άρθρα αυτά τροποποιήθηκαν με το άρθρο 1, σημεία 44 και 46, του κανονισμού (ΕΕ, Ευρατόμ) 1023/2013 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 22ας Οκτωβρίου 2013 (ΕΕ 2013, L 287, σ. 15), και τα οποία προβλέπουν, αντιστοίχως, την αναστολή της εφαρμογής της μεθόδου επικαιροποίησης των αποδοχών για τα έτη 2013 και 2014 και την εφαρμογή εισφοράς αλληλεγγύης από 1ης Ιανουαρίου 2014,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (όγδοο τμήμα),

συγκείμενο από τους A. M. Collins, πρόεδρο, M. Kancheva (εισηγήτρια) και G. De Baere, δικαστές,

γραμματέας: M. Marescaux, διοικητική υπάλληλος,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζήτησεως της 28ης Μαρτίου 2019,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

- 1 Η προσφεύγουσα, Margarita Tàrias, είναι υπάλληλος του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης.
- 2 Ο Κανονισμός Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: ΚΥΚ) και το Καθεστώς που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: ΚΛΠ) προσαρτώνται στον κανονισμό 31 (ΕΟΚ)/11 (Ευρατόμ), περί καθορισμού του κανονισμού της υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων και του καθεστώτος που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Ατομικής Ενεργείας (ΕΕ ειδ. έκδ. 01/001, σ. 19).
- 3 Ο ΚΥΚ και το ΚΛΠ τροποποιήθηκαν επανειλημμένως από τότε που θεσπίστηκαν, μεταξύ άλλων με τον κανονισμό (ΕΕ, Ευρατόμ) 1023/2013 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 22ας Οκτωβρίου 2013 (ΕΕ 2013, L 287, σ. 15).
- 4 Ειδικότερα, το άρθρο 1, σημεία 44 και 46, του κανονισμού 1023/2013 τροποποίησε τα άρθρα 65 και 66α του ΚΥΚ.
- 5 Το άρθρο 65 του ΚΥΚ, όπως ίσχυε πριν από την έναρξη ισχύος του κανονισμού 1023/2013, προέβλεπε τα εξής:

«1. Το Συμβούλιο προβαίνει κατ' έτος σε εξέταση των αποδοχών των υπαλλήλων και του λοιπού προσωπικού της Ένωσης. Η εξέταση αυτή πραγματοποιείται τον Σεπτέμβριο βάσει κοινής εκθέσεως που υποβάλλεται από την Επιτροπή, η οποία στηρίζεται σε ένα κοινό δείκτη που καθορίζεται από τη Στατιστική Υπηρεσία της Ευρωπαϊκής Ένωσης, σε συμφωνία με τις εθνικές στατιστικές υπηρεσίες των κρατών μελών· για τον καθορισμό του δείκτη αυτού λαμβάνεται υπόψη η κατάσταση κάθε χώρας της Ένωσης κατά την 1η Ιουλίου.

Κατά τη διάρκεια της εξετάσεως αυτής, το Συμβούλιο μελετά αν αρμόζει να προβούν σε αναπροσαρμογή των αποδοχών στο πλαίσιο της οικονομικής και κοινωνικής πολιτικής της Ένωσης. Λαμβάνονται ιδίως υπόψη η ενδεχόμενη αύξηση των μισθών στις δημόσιες υπηρεσίες και οι ανάγκες προσλήψεων.

2. Σε περίπτωση ουσιώδους μεταβολής του κόστους ζωής, το Συμβούλιο αποφασίζει, εντός προθεσμίας 2 μηνών κατ' ανώτατο όριο, μέτρα για την προσαρμογή των συντελεστών αναπροσαρμογής και κατά περίπτωση για τα αναδρομικά τους αποτελέσματα.

3. Για την εφαρμογή του παρόντος άρθρου το Συμβούλιο αποφασίζει προτάσει της Επιτροπής, με την ειδική πλειοψηφία που προβλέπεται στο άρθρο 16, παράγραφοι 4 και 5 της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση.»

- 6 Το άρθρο 65 του ΚΥΚ, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 1, σημείο 44, του κανονισμού 1023/2013, ορίζει πλέον τα εξής:

«1. Οι αποδοχές των υπαλλήλων και του λοιπού προσωπικού της Ευρωπαϊκής Ένωσης επικαιροποιούνται κάθε έτος και σε τούτο λαμβάνονται υπόψη η οικονομική και κοινωνική πολιτική της Ένωσης. Λαμβάνονται ιδιαίτερα υπόψη οι αυξήσεις των μισθών στο δημόσιο των κρατών μελών και οι ανάγκες προσλήψεων. Η επικαιροποίηση των αποδοχών γίνεται σύμφωνα με το παράρτημα XI. Η επικαιροποίηση αυτή πραγματοποιείται πριν από το τέλος του έτους, με βάση έκθεση που υποβάλλεται από την Επιτροπή, η οποία στηρίζεται στα στατιστικά στοιχεία που επεξεργάζεται η Στατιστική Υπηρεσία της Ευρωπαϊκής Ένωσης σε συνεννόηση με τις εθνικές στατιστικές υπηρεσίες των κρατών μελών· τα στατιστικά στοιχεία εκφράζουν την κατάσταση σε όλα τα κράτη μέλη κατά την 1η Ιουλίου. Η έκθεση αυτή περιλαμβάνει στοιχεία σχετικά με τη δημοσιονομική επίπτωση στις αποδοχές και τις συντάξεις των υπαλλήλων της Ένωσης. Διαβιβάζεται στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και στο Συμβούλιο.

Τα ποσά που αναφέρονται στο άρθρο 42α δεύτερο και τρίτο εδάφιο, στα άρθρα 66 και 69, στο άρθρο 1 παράγραφος 1, στο άρθρο 2 παράγραφος 1, στο άρθρο 3 παράγραφοι 1 και 2, στο άρθρο 4 παράγραφος 1, στο άρθρο 7 παράγραφος 2, στο άρθρο 8 παράγραφος 2, και στο άρθρο 10 παράγραφος 1 του παραρτήματος VII, καθώς και στο άρθρο 8 παράγραφος 2 του παραρτήματος XIII, τα ποσά που αναφέρονται στο πρώην άρθρο 4α του παραρτήματος VII, τα οποία υπόκεινται σε επικαιροποίηση σύμφωνα με το άρθρο 18 παράγραφος 1 του παραρτήματος XIII, τα ποσά που αναφέρονται στο άρθρο 24 παράγραφος 3, το άρθρο 28α παράγραφος 3 δεύτερο εδάφιο, στο άρθρο 28α παράγραφος 7, στα άρθρα 93 και 94, στο άρθρο 96 παράγραφος 3 δεύτερο εδάφιο, στο άρθρο 96 παράγραφος 7 και στα άρθρα 133, 134 και 136 του [ΚΛΠ], τα ποσά που αναφέρονται στο άρθρο 1 παράγραφος 1 πρώτο εδάφιο του κανονισμού (ΕΚΑΧ, ΕΟΚ, Ευρατόμ) αριθ. 300/76 του Συμβουλίου [...] και ο συντελεστής για τα ποσά που αναφέρονται στο άρθρο 4 του κανονισμού (ΕΟΚ, Ευρατόμ, ΕΚΑΧ) αριθ. 260/68 του Συμβουλίου [...] επικαιροποιούνται κάθε έτος σύμφωνα με το παράρτημα XI. Η Επιτροπή δημοσιεύει τις επικαιροποιημένες τιμές, μέσα σε δύο εβδομάδες από την επικαιροποίηση, στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης* σειρά C, για λόγους ενημέρωσης.

2. Σε περίπτωση ουσιώδους μεταβολής του κόστους διαβίωσης, τα ποσά που αναφέρονται στην παράγραφο 1 και οι συντελεστές αναπροσαρμογής που αναφέρονται στο άρθρο 64 επικαιροποιούνται σύμφωνα με το παράρτημα XI. Η Επιτροπή δημοσιεύει τις επικαιροποιημένες τιμές και των συντελεστών αναπροσαρμογής, μέσα σε δύο εβδομάδες από την επικαιροποίηση, στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης* σειρά C, για λόγους ενημέρωσης.

3. Τα ποσά που αναφέρονται στην παράγραφο 1 και οι συντελεστές αναπροσαρμογής που αναφέρονται στο άρθρο 64 θεωρούνται ποσά και συντελεστές αναπροσαρμογής των οποίων η τρέχουσα αξία σε οποιοδήποτε χρονικό σημείο υπόκειται σε επικαιροποίηση χωρίς να απαιτείται άλλη νομική πράξη.

4. Με την επιφύλαξη του άρθρου 3 παράγραφοι 5 και 6 του παραρτήματος XI, το 2013 και το 2014 δεν θα γίνει καμιά από τις επικαιροποιήσεις που προβλέπονται στις παραγράφους 1 και 2.»

- 7 Το άρθρο 66α του ΚΥΚ, όπως ίσχυε πριν από την έναρξη ισχύος του κανονισμού 1023/2013, προέβλεπε τα εξής:

«1. Κατά παρέκκλιση του άρθρου 3, παράγραφος 1 του κανονισμού (ΕΟΚ, Ευρατόμ, ΕΚΑΧ) αριθ. 260/68 του Συμβουλίου, της 29ης Φεβρουαρίου 1968, περί καθορισμού των όρων και της διαδικασίας επιβολής του φόρου του θεσπισθέντος υπέρ των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων [...], εφαρμόζεται από την 1η Μαΐου 2004 έως τις 31 Δεκεμβρίου 2012, ένα προσωρινό μέτρο, στο εξής καλούμενο “ειδική εισφορά”, το οποίο αφορά τις αποδοχές που καταβάλλει η Ένωση στους εν ενεργεία υπαλλήλους.

Το ποσοστό αυτής της ειδικής εισφοράς, το οποίο εφαρμόζεται στη βάση που ορίζεται στην παράγραφο 3, έχει ως εξής:

Από 1.5.2004 έως 1.12.2004	2,50 %
από 1.1.2005 έως 31.12.2005	2,93 %
από 1.1.2006 έως 31.12.2006	3,36 %
από 1.1.2007 έως 31.12.2007	3,79 %
από 1.1.2008 έως 31.12.2008	4,21 %
από 1.1.2009 έως 31.12.2009	4,64 %
από 1.1.2010 έως 31.12.2010	5,07 %
από 1.1.2011 έως 31.12.2012	5,50 %

3.

α) Η βάση για τον υπολογισμό της ειδικής εισφοράς είναι ο βασικός μισθός που χρησιμοποιείται για τον υπολογισμό των αποδοχών, από τον οποίο αφαιρούνται:

- i) οι εισφορές κοινωνικής ασφάλισης και σύνταξης καθώς και ο φόρος, πριν από την αφαίρεση της ειδικής εισφοράς, που καταβάλλει υπάλληλος με τον ίδιο βαθμό και κλιμάκιο χωρίς συντηρούμενα πρόσωπα κατά την έννοια του άρθρου 2 του Παραρτήματος VII, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης, και
- ii) ένα ποσό ίσο με τον βασικό μισθό υπαλλήλου στο βαθμό 1, κλιμάκιο 1.

β) Τα στοιχεία που χρησιμοποιούνται για τον καθορισμό της βάσης της ειδικής εισφοράς εκφράζονται σε ευρώ και πολλαπλασιάζονται με διορθωτικό συντελεστή 100.

4. Η ειδική εισφορά παρακρατείται κάθε μήνα στην πηγή· το προϊόν της εγγράφεται στα έσοδα του γενικού προϋπολογισμού της Ευρωπαϊκής Ένωσης.»

8 Το άρθρο 66α του ΚΥΚ, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 1, σημείο 46, του κανονισμού 1023/2013, ορίζει τα εξής:

«1. Κατά παρέκκλιση από το άρθρο 3 παράγραφος 1 του κανονισμού (ΕΟΚ, Ευρατόμ, ΕΚΑΧ) αριθ. 260/68 και για να ληφθεί υπόψη, με την επιφύλαξη του άρθρου 65 παράγραφος 3, η εφαρμογή της μεθόδου επικαιροποίησης των αποδοχών και των συντάξεων των υπαλλήλων, εφαρμόζεται προσωρινό μέτρο, στο εξής “εισφορά αλληλεγγύης”, το οποίο αφορά τις αποδοχές που καταβάλλει η Ένωση στους εν ενεργεία υπαλλήλους, από την 1η Ιανουαρίου 2014 έως τις 31 Δεκεμβρίου 2023.

2. Το ποσοστό αυτής της εισφοράς αλληλεγγύης, το οποίο εφαρμόζεται στη βάση που ορίζεται στην παράγραφο 3, καθορίζεται σε 6 %. Ωστόσο, για τους υπαλλήλους βαθμού ανώτερου του AD 15, κλιμάκιο 2, το ποσοστό είναι 7 %.

3.

α) Η βάση για τον υπολογισμό της ειδικής εισφοράς είναι ο βασικός μισθός που χρησιμοποιείται για τον υπολογισμό των αποδοχών, μείον:

- i) τις εισφορές κοινωνικής ασφάλισης και σύνταξης καθώς και τον φόρο, πριν από την εισφορά αλληλεγγύης, που καταβάλλει υπάλληλος με ίδιο βαθμό και κλιμάκιο χωρίς συντηρούμενα πρόσωπα κατά την έννοια του άρθρου 2 του παραρτήματος VII, και
- ii) ένα ποσό ίσο με τον βασικό μισθό υπαλλήλου στον βαθμό AST 1, κλιμάκιο 1.

- β) Τα στοιχεία που χρησιμοποιούνται για τον καθορισμό της βάσης της εισφοράς αλληλεγγύης εκφράζονται σε ευρώ και σταθμίζονται με συντελεστή 100.
4. Η εισφορά αλληλεγγύης παρακρατείται κάθε μήνα στην πηγή· το προϊόν της εγγράφεται στα έσοδα του γενικού προϋπολογισμού της Ευρωπαϊκής Ένωσης.»
- 9 Σύμφωνα με το άρθρο 3, παράγραφος 1, του κανονισμού 1023/2013, ο εν λόγω κανονισμός τέθηκε σε ισχύ την 1η Νοεμβρίου 2013. Δυνάμει του άρθρου 3, παράγραφος 2, του ίδιου κανονισμού, οι διατάξεις του εφαρμόζονταν από 1ης Ιανουαρίου 2014, με εξαίρεση το άρθρο 1, σημείο 44, και το άρθρο 1, σημείο 73, στοιχείο δ', που εφαρμόζονταν από την ημερομηνία ενάρξεως ισχύος του εν λόγω κανονισμού.
- 10 Στις 14 Ιανουαρίου 2014, η προσφεύγουσα έλαβε το εκκαθαριστικό σημείωμα μισθοδοσίας της για τον μήνα Ιανουάριο του 2014.
- 11 Την 1η Απριλίου 2014, η προσφεύγουσα υπέβαλε διοικητική ένσταση κατά του εκκαθαριστικού σημειώματος μισθοδοσίας της για τον μήνα Ιανουάριο του 2014 ενώπιον του Συμβουλίου, υπό την ιδιότητά του ως αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής, με το αιτιολογικό ότι το εκκαθαριστικό αυτό σημείωμα καθιστούσε για πρώτη φορά γνωστές, αφενός, τη ρητή απόφαση περί επιβολής στην προσφεύγουσα εισφοράς αλληλεγγύης από 1ης Ιανουαρίου 2014 έως 30 Ιουνίου 2015, ενώ η εφαρμογή της μεθόδου αναπροσαρμογής των αποδοχών είχε ανασταλεί κατά τη διάρκεια της ίδιας περιόδου και, αφετέρου, τη σιωπηρή απόφαση περί μη εφαρμογής στις αποδοχές της ετήσιας αναπροσαρμογής για την περίοδο από 1ης Ιανουαρίου 2014 έως 30 Ιουνίου 2015.
- 12 Το Συμβούλιο απέρριψε τη διοικητική ένσταση της προσφεύγουσας με ρητή απόφαση της 17ης Ιουλίου 2014.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

- 13 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης της Ευρωπαϊκής Ένωσης στις 27 Οκτωβρίου 2014, η προσφεύγουσα άσκησε την υπό κρίση προσφυγή, η οποία καταχωρίστηκε υπό τον αριθμό F-121/14.
- 14 Με διάταξη της 10ης Δεκεμβρίου 2014, ο πρόεδρος του τρίτου τμήματος του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης αποφάσισε, σύμφωνα με το άρθρο 42, παράγραφος 1, στοιχείο α', του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης, να αναστείλει τη διαδικασία στην υπό κρίση υπόθεση έως ότου αποκτήσει ισχύ δεδικασμένου η απόφαση περί περατώσεως της δίκης στην υπόθεση T-75/14, USFPEI κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου.
- 15 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης στις 8 Ιανουαρίου 2015, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο ζήτησε να παρέμβει προς στήριξη των αιτημάτων του Συμβουλίου.
- 16 Στις 2 Σεπτεμβρίου 2016, σύμφωνα με το άρθρο 3 του κανονισμού (ΕΕ, Ευρατόμ) 2016/1192 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 6ης Ιουλίου 2016, για τη μεταβίβαση στο Γενικό Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης της αρμοδιότητας εκδικάσεως σε πρώτο βαθμό των διαφορών μεταξύ της Ένωσης και των υπαλλήλων της (ΕΕ 2016, L 200, σ. 137), η υπόθεση F-121/14, η οποία εκκρεμούσε ενώπιον του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης στις 31 Αυγούστου 2016, μεταφέρθηκε στο Γενικό Δικαστήριο και έλαβε τον αριθμό υποθέσεως T-527/16.
- 17 Στις 19 Ιανουαρίου 2018, δεδομένου ότι η απόφαση της 16ης Νοεμβρίου 2017, USFSPEI κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου (T-75/14, EU:T:2017:813), είχε αποκτήσει ισχύ δεδικασμένου, συνεχίστηκε η διαδικασία στην υπό κρίση υπόθεση.

- 18 Στις 30 Απριλίου 2018, το Συμβούλιο κατέθεσε το υπόμνημά του αντικρούσεως.
- 19 Με απόφαση της 14ης Μαΐου 2018, ο πρόεδρος του πέμπτου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου έκανε δεκτή την παρέμβαση του Κοινοβουλίου.
- 20 Η προσφεύγουσα κατέθεσε το υπόμνημα απαντήσεως στις 5 Ιουλίου 2018.
- 21 Το Κοινοβούλιο κατέθεσε το υπόμνημά του παρεμβάσεως στις 3 Ιουλίου 2018. Η προσφεύγουσα κατέθεσε τις παρατηρήσεις της επί του υπομνήματος παρεμβάσεως στις 21 Αυγούστου 2018.
- 22 Το Συμβούλιο κατέθεσε το υπόμνημα ανταπαντήσεως στις 3 Σεπτεμβρίου 2018.
- 23 Κατόπιν μεταβολής της συνθέσεως των τμημάτων του Γενικού Δικαστηρίου, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 27, παράγραφος 5, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, η υπόθεση ανατέθηκε στο όγδοο τμήμα, στο οποίο τοποθετήθηκε η εισηγήτρια δικαστής.
- 24 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 28ης Μαρτίου 2019.
- 25 Με διάταξη της 14ης Ιουνίου 2019, το Γενικό Δικαστήριο αποφάσισε, σύμφωνα με το άρθρο 113 του Κανονισμού Διαδικασίας, την επανάληψη της προφορικής διαδικασίας.
- 26 Με ένα πρώτο μέτρο οργάνωσης της διαδικασίας που έλαβε στις 14 Ιουνίου 2019 δυνάμει του άρθρου 89 του Κανονισμού Διαδικασίας, το Γενικό Δικαστήριο κάλεσε τους διαδίκους να απαντήσουν σε μία ερώτηση. Οι διάδικοι απάντησαν στην ερώτηση αυτή εμπροθέσμως. Στις 24 Ιουλίου 2019, το Γενικό Δικαστήριο έλαβε ένα δεύτερο μέτρο οργάνωσης της διαδικασίας, με το οποίο κάλεσε τους διαδίκους να λάβουν θέση επί των αντίστοιχων απαντήσεών τους επί του πρώτου μέτρου οργάνωσης της διαδικασίας. Οι διάδικοι ανταποκρίθηκαν εμπροθέσμως στο αίτημα αυτό.
- 27 Με απόφαση του προέδρου του ογδού τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου της 9ης Σεπτεμβρίου 2019, η προφορική διαδικασία περατώθηκε εκ νέου.
- 28 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
- «[να ακυρώσει] τη ρητή απόφαση περί επιβολής εισφοράς αλληλεγγύης από 1ης Ιανουαρίου 2014 έως 30 Ιουνίου 2015 κατά τη διάρκεια της περιόδου αναστολής της αναπροσαρμογής των αποδοχών η οποία καλύπτει το διάστημα από 1ης Ιανουαρίου 2014 έως 30 Ιουνίου 2015·
 - [να ακυρώσει] τη σιωπηρή απόφαση περί μη ετήσιας αναπροσαρμογής των αποδοχών της προσφεύγουσας για το διάστημα από 1ης Ιανουαρίου 2014 έως 30 Ιουνίου 2015,
- με την επισήμανση ότι οι δύο αυτές αποφάσεις κατέστησαν για πρώτη φορά γνωστές μέσω του εκκαθαριστικού σημειώματος μισθοδοσίας Ιανουαρίου 2014 της προσφεύγουσας που της κοινοποιήθηκε στις 14 Ιανουαρίου 2014·
- εφόσον κριθεί αναγκαίο, [να ακυρώσει] την απόφαση της 17ης Ιουλίου 2014 περί απορρίψεως της υποβληθείσας διοικητικής ενστάσεως·
 - [να καταδικάσει] το [Συμβούλιο] στο σύνολο των δικαστικών εξόδων».
- 29 Το Συμβούλιο, υποστηριζόμενο από το Κοινοβούλιο, ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
- να απορρίψει την προσφυγή·

– να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

Επί του παραδεκτού

- 30 Υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, οι προθεσμίες υποβολής διοικητικής ενστάσεως και ασκήσεως προσφυγής, που προβλέπονται στα άρθρα 90 και 91 του ΚΥΚ, είναι δημοσίας τάξεως και δεν μπορούν να επαφένται στη διάθεση των διαδίκων και του δικαστή στον οποίο εναπόκειται να εξακριβώνει, ακόμη και αυτεπαγγέλτως, αφού οι διάδικοι έτυχαν ακροάσεως μέσω γραπτών ερωτήσεων, την τήρησή τους. Οι προθεσμίες αυτές ανταποκρίνονται στην επιταγή της ασφάλειας δικαίου και στην ανάγκη αποφυγής κάθε διάκρισης ή αυθαίρετης μεταχείρισης κατά την απονομή της δικαιοσύνης (πρβλ. απόφαση της 18ης Δεκεμβρίου 2008, Lofaro κατά Επιτροπής, T-293/07 P, EU:T:2008:607, σκέψη 28 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 31 Επομένως, το Γενικό Δικαστήριο πρέπει να εξετάσει αυτεπαγγέλτως αν η διοικητική ένσταση που υπέβαλε η προσφεύγουσα την 1η Απριλίου 2014 υποβλήθηκε εντός της τριμήνιας προθεσμίας του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ. Προς τούτο, στο Γενικό Δικαστήριο απόκειται να αναζητήσει την πράξη που θίγει τα συμφέροντα της προσφεύγουσας, κατά την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ.
- 32 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η απόφαση περί εκδόσεως του εκκαθαριστικού σημειώματος μισθοδοσίας της για τον μήνα Ιανουάριο του 2014 συνιστά πράξη η οποία θίγει τα συμφέροντά της κατά την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, καθόσον με την απόφαση αυτή εφαρμόζεται για πρώτη φορά στην περίπτωση της το άρθρο 65, παράγραφος 4, του ΚΥΚ, το οποίο αναστέλλει την εφαρμογή της προβλεπόμενης από το παράρτημα XI του ΚΥΚ μεθόδου αναπροσαρμογής των αποδοχών, καθώς και το άρθρο 66α του ΚΥΚ, το οποίο επαναφέρει την εισφορά αλληλεγγύης επί των μισθών των υπαλλήλων και του λοιπού προσωπικού από 1ης Ιανουαρίου 2014 έως 31 Δεκεμβρίου 2023, όπως τα άρθρα αυτά τροποποιήθηκαν με το άρθρο 1, σημεία 44 και 46, του κανονισμού 1023/2013. Απαντώντας στο μέτρο οργάνωσης της διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου της 24ης Ιουλίου 2019, η προσφεύγουσα διευκρίνισε ότι το άρθρο 65, παράγραφος 4, του ΚΥΚ, το οποίο προβλέπει ότι δεν θα γίνει επικαιροποίηση για τα έτη 2013 και 2014, δεν άφησε κανένα περιθώριο εκτιμήσεως στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή επί του ζητήματος αυτού. Κατά την προσφεύγουσα, το εκκαθαριστικό σημείωμα μισθοδοσίας για τον μήνα Ιανουάριο του 2014 καταδεικνύει την εφαρμογή ως προς την προσφεύγουσα της εν λόγω αναστολής των αποδοχών για τα δύο αυτά έτη. Κατά συνέπεια, κατέστη οριστικώς σαφές ότι από της ενάρξεως ισχύος του ΚΥΚ, όπως αυτός τροποποιήθηκε με τον κανονισμό 1023/2013, τον Ιανουάριο του 2014, οι αποδοχές της προσφεύγουσας δεν θα επικαιροποιούνταν για τα έτη 2013 και 2014.
- 33 Συναφώς, κατά πάγια νομολογία, βλαπτική πράξη, κατά την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 2, και του άρθρου 91, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, είναι αυτή που παράγει υποχρεωτικά έννομα αποτελέσματα τα οποία μπορούν να επηρεάσουν απευθείας και άμεσα τα συμφέροντα του προσφεύγοντος, μεταβάλλοντας προδήλως τη νομική του κατάσταση (βλ. απόφαση της 30ής Σεπτεμβρίου 2010, Lebedef και Jones κατά Επιτροπής, F-29/09, EU:F:2010:120, σκέψη 31 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 34 Επομένως, πρέπει να εξακριβωθεί αν η προσφυγή, καθόσον στρέφεται κατά της αποφάσεως περί καθορισμού των αποδοχών της προσφεύγουσας για τον μήνα Ιανουάριο του 2014, όπως αυτή αποτυπώθηκε στο εκκαθαριστικό σημείωμα μισθοδοσίας για τον μήνα αυτό, ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις των άρθρων 90 και 91 του ΚΥΚ.

- 35 Πρέπει να υπογραμμισθεί ότι το εκκαθαριστικό σημείωμα μισθοδοσίας, ως εκ της φύσεως και του αντικειμένου του, δεν έχει τα χαρακτηριστικά βλαπτικής πράξεως, καθώς μεταφράζει απλώς σε οικονομικούς όρους το περιεχόμενο προγενέστερων διοικητικών αποφάσεων, που αφορούν την προσωπική και νομική κατάσταση του υπαλλήλου (αποφάσεις της 23ης Απριλίου 2008, Pickering κατά Επιτροπής, F-103/05, EU:F:2008:45, σκέψη 72, και της 23ης Απριλίου 2008, Bain κ.λπ. κατά Επιτροπής, F-112/05, EU:F:2008:46, σκέψη 73). Ωστόσο, καθόσον αποτελεί σαφή μαρτυρία περί της υπάρξεως και του περιεχομένου ατομικής διοικητικής αποφάσεως η οποία έως τότε δεν είχε γίνει αντιληπτή, καθώς δεν είχε επισήμως κοινοποιηθεί στον ενδιαφερόμενο, το εκκαθαριστικό σημείωμα μισθοδοσίας, ως δηλωτικό των οικονομικών δικαιωμάτων, μπορεί να θεωρηθεί ως βλαπτική πράξη, κατά της οποίας δύναται να υποβληθεί διοικητική ένσταση και, ενδεχομένως, να ασκηθεί προσφυγή. Υπό τις συνθήκες αυτές, η κοινοποίηση του εκκαθαριστικού σημειώματος μισθοδοσίας έχει ως αποτέλεσμα την κίνηση των προθεσμιών υποβολής ενστάσεως και ασκήσεως προσφυγής κατά της διοικητικής αποφάσεως η οποία ελήφθη σχετικά με τον ενδιαφερόμενο υπάλληλο και εκφράζεται στο εκκαθαριστικό σημείωμα (βλ. απόφαση της 30ής Σεπτεμβρίου 2010, Lebedef και Jones κατά Επιτροπής, F-29/09, EU:F:2010:120, σκέψη 33 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 36 Το ίδιο ισχύει όταν το εκκαθαριστικό σημείωμα μισθοδοσίας αποτελεί, για πρώτη φορά, συνέπεια της εφαρμογής μιας νέας πράξεως γενικής ισχύος που αφορά τον καθορισμό οικονομικών δικαιωμάτων, όπως αποφάσεως περί τροποποίησης της μεθόδου υπολογισμού των εξόδων ταξιδιού, αποφάσεως περί τροποποίησης της κλίμακας εισφορών των γονέων για τις υπηρεσίες παιδικού σταθμού, κανονισμού περί τροποποίησης των διορθωτικών συντελεστών, κανονισμού περί αναπροσαρμογής του ύψους των αποδοχών ή κανονισμού που θεσπίζει έκτακτη εισφορά λόγω κρίσεως ή προσωρινή εισφορά (πρβλ. απόφαση της 30ής Σεπτεμβρίου 2010, Lebedef και Jones κατά Επιτροπής, F-29/09, EU:F:2010:120, σκέψη 34 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 37 Σε αυτές τις τελευταίες περιπτώσεις, το πρώτο εκκαθαριστικό σημείωμα μισθοδοσίας που εκδίδεται μετά τη θέση σε ισχύ πράξεως γενικής εφαρμογής περί τροποποίησης των οικονομικών δικαιωμάτων μιας αφηρημένης κατηγορίας υπαλλήλων εκφράζει οπωσδήποτε, ως προς τον αποδέκτη του, την έκδοση ατομικής διοικητικής αποφάσεως που παράγει υποχρεωτικά έννομα αποτελέσματα δυνάμενα να επηρεάσουν απευθείας και άμεσα τα συμφέροντα του οικείου υπαλλήλου. Κατά συνέπεια, ακόμη και αν, υποθετικά, θεωρηθεί πως η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή εκδίδει κάθε μήνα νέα ατομική διοικητική απόφαση σχετικά με τον καθορισμό των οικονομικών δικαιωμάτων του υπαλλήλου, την οποία εκφράζει το αντίστοιχο εκκαθαριστικό σημείωμα μισθοδοσίας, αυτές οι διαδοχικές αποφάσεις θα είναι απλώς επιβεβαιωτικές της πρώτης αποφάσεως που τροποποίησε προδήλως τη νομική κατάσταση του ενδιαφερομένου κατ' εφαρμογήν της νέας πράξεως γενικής ισχύος (απόφαση της 30ής Σεπτεμβρίου 2010, Lebedef και Jones κατά Επιτροπής, F-29/09, EU:F:2010:120, σκέψη 35).
- 38 Κατά συνέπεια, ο υπάλληλος που παρέλειψε να προσβάλει, εντός της προθεσμίας για την υποβολή ενστάσεως και την άσκηση προσφυγής, το εκκαθαριστικό σημείωμα μισθοδοσίας που αποτελεί, για πρώτη φορά, συνέπεια της εφαρμογής πράξεως γενικής ισχύος περί καθορισμού των οικονομικών δικαιωμάτων δεν δύναται να προσβάλει εγκύρως, μετά την εκπνοή των προθεσμιών αυτών, τα μεταγενέστερα σημειώματα, προβάλλοντας κατά αυτών την ίδια έλλειψη νομιμότητας από την οποία πάσχει το πρώτο σημείωμα (βλ. απόφαση της 30ής Σεπτεμβρίου 2010, Lebedef και Jones κατά Επιτροπής, F-29/09, EU:F:2010:120, σκέψη 36 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 39 Εν προκειμένω, κατά την προσφεύγουσα, με το εκκαθαριστικό σημείωμα του Ιανουαρίου 2014, το οποίο της κοινοποιήθηκε στις 14 Ιανουαρίου 2014, κατέστη γνωστό σε αυτή, για πρώτη φορά από της ενάρξεως ισχύος του κανονισμού 1023/2013, ότι, αφενός, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 65, παράγραφος 4, του ΚΥΚ, οι αποδοχές της δεν είχαν αποτελέσει αντικείμενο ετήσιας επικαιροποίησης λόγω της αναστολής για τα έτη 2013 και 2014 της μεθόδου που προβλέπεται στο παράρτημα XI του ΚΥΚ και ότι, αφετέρου, επί των αποδοχών της είχε εφαρμοσθεί εισφορά αλληλεγγύης, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 66α του ΚΥΚ.

- 40 Συναφώς, από το άρθρο 65, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 1, σημείο 44, του κανονισμού 1023/2013, προκύπτει ότι οι αποδοχές των υπαλλήλων και του λοιπού προσωπικού της Ευρωπαϊκής Ένωσης επικαιροποιούνται πριν από το τέλος κάθε έτους σύμφωνα με το παράρτημα ΧΙ του ΚΥΚ.
- 41 Ωστόσο, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά το άρθρο 65, παράγραφος 4, του ΚΥΚ, το οποίο προστέθηκε με το άρθρο 1, σημείο 44, του κανονισμού 1023/2013, «το 2013 και το 2014 δεν θα γίνει καμιά από τις επικαιροποιήσεις που προβλέπονται στις παραγράφους 1 και 2».
- 42 Δυνάμει του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 1023/2013, το άρθρο 1, σημείο 44, του κανονισμού 1023/2013, που θεσπίζει την τροποποίηση του άρθρου 65 του ΚΥΚ, εφαρμόζοταν από την ημερομηνία ενάρξεως ισχύος του εν λόγω κανονισμού, δηλαδή την τρίτη ημέρα από τη δημοσίευσή του στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης*, ήτοι την 1η Νοεμβρίου 2013.
- 43 Ως εκ τούτου, σύμφωνα με τη νομολογία που παρατίθεται στις σκέψεις 35 έως 37 ανωτέρω, το πρώτο εκκαθαριστικό σημείωμα μισθοδοσίας το οποίο εκδόθηκε μετά την έναρξη ισχύος της επίμαχης πράξεως γενικής ισχύος, ήτοι της διατάξεως που προβλέπει τη μη εφαρμογή της μεθόδου ετήσιας επικαιροποίησης των αποδοχών και των συντάξεων για τα έτη 2013 και 2014, ήταν εκείνο του Δεκεμβρίου 2013. Επομένως, η απόφαση περί καθορισμού των αποδοχών της προσφεύγουσας για τον μήνα Ιανουάριο του 2014, η οποία αποτυπώθηκε στο εκκαθαριστικό σημείωμα μισθοδοσίας για τον μήνα αυτό, δεν αποτέλεσε την πρώτη εφαρμογή έναντι της προσφεύγουσας του άρθρου 65 του ΚΥΚ, όπως αυτό τροποποιήθηκε με το άρθρο 1, σημείο 44, του κανονισμού 1023/2013.
- 44 Διαπιστώνεται, ως εκ τούτου, ότι το εκκαθαριστικό σημείωμα μισθοδοσίας για τον μήνα Ιανουάριο του 2014 δεν αποτελούσε βλαπτική για την προσφεύγουσα πράξη, καθόσον δεν εφάρμοζε για πρώτη φορά ως προς αυτήν το άρθρο 65, παράγραφος 4, του ΚΥΚ, το οποίο προστέθηκε με το άρθρο 1, σημείο 44, του κανονισμού 1023/2013. Διαπιστώνεται επίσης, συνεπώς, συμφώνως προς τη νομολογία που παρατίθεται στη σκέψη 38 ανωτέρω, ότι η προσφεύγουσα παρέλειψε να προσβάλει, εντός των προθεσμιών διοικητικής ενστάσεως και προσφυγής, το εκκαθαριστικό σημείωμα μισθοδοσίας που αποτέλεσε για πρώτη φορά συνέπεια της εφαρμογής της διατάξεως αυτής ως προς την προσφεύγουσα, ήτοι το εκκαθαριστικό σημείωμα μισθοδοσίας για τον μήνα Δεκέμβριο του 2013. Επομένως, η υπό κρίση προσφυγή είναι απαράδεκτη κατά το μέρος που με αυτή ζητείται η ακύρωση της αποφάσεως περί καθορισμού των αποδοχών της προσφεύγουσας για τον μήνα Ιανουάριο του 2014, καθόσον εφάρμοσε για πρώτη φορά ως προς αυτήν το άρθρο 65, παράγραφος 4, του ΚΥΚ, το οποίο προστέθηκε με το άρθρο 1, σημείο 44, του κανονισμού 1023/2013, δεδομένου ότι η εν λόγω απόφαση είναι απλώς βεβαιωτική εκείνης που καθόρισε τις αποδοχές της για τον μήνα Δεκέμβριο του 2013 η οποία εφάρμοσε για πρώτη φορά ως προς την προσφεύγουσα τη διάταξη αυτή και έχει καταστεί απρόσβλητη. Επομένως, το δεύτερο αίτημα της προσφυγής πρέπει να κριθεί απαράδεκτο.
- 45 Ωστόσο, επισημαίνεται ότι το εκκαθαριστικό σημείωμα μισθοδοσίας της προσφεύγουσας για τον μήνα Ιανουάριο του 2014 αποτέλεσε την πρώτη εφαρμογή ως προς αυτή του άρθρου 66α του ΚΥΚ, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 1, σημείο 46, του κανονισμού 1023/2013 και συνιστά, κατά το μέτρο αυτό, βλαπτική πράξη για την προσφεύγουσα. Το συμπέρασμα αυτό προκύπτει σαφώς από το γράμμα της εν λόγω διατάξεως και από το γεγονός ότι το εκκαθαριστικό σημείωμα μισθοδοσίας της προσφεύγουσας για τον μήνα Ιανουάριο του 2014, το οποίο προσκόμισε η ίδια ως παράρτημα της προσφυγής της, μνημονεύει την «ειδική εισφορά» που προβλέπει η εν λόγω διάταξη.
- 46 Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα υπέβαλε τη διοικητική ένστασή της κατά του εκκαθαριστικού σημειώματος μισθοδοσίας της για τον μήνα Ιανουάριο του 2014 εντός της τριμήνης προθεσμίας που προβλέπει το άρθρο 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, πρέπει να θεωρηθεί ότι η υπό κρίση προσφυγή είναι παραδεκτή καθόσον σκοπεί στην ακύρωση της αποφάσεως περί καθορισμού των αποδοχών της προσφεύγουσας για τον μήνα Ιανουάριο 2014, η οποία εφάρμοσε για πρώτη φορά ως προς την προσφεύγουσα το άρθρο 66α του ΚΥΚ, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 1, σημείο 46, του κανονισμού 1023/2013. Επομένως, το πρώτο αίτημα της προσφυγής είναι παραδεκτό.

Επί της ουσίας

- 47 Καταρχάς, πρέπει να επισημανθεί ότι, προς στήριξη της προσφυγής της, η προσφεύγουσα προβάλλει μόνον ένσταση ελλείψεως νομιμότητας, η οποία στηρίζεται στο άρθρο 277 ΣΛΕΕ, επικαλούμενη την αδυναμία εφαρμογής του κανονισμού 1023/2013, καθόσον προβλέπει πάγωμα των αποδοχών για δύο έτη και ταυτοχρόνως επιβολή εισφοράς αλληλεγγύης επί των ίδιων αυτών αποδοχών για την περίοδο από 1ης Ιανουαρίου 2014 έως 30 Ιουνίου 2015.
- 48 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, δεδομένου ότι το άρθρο 65, παράγραφος 4, και το άρθρο 66α του ΚΥΚ είναι διατάξεις γενικής ισχύος, οι οποίες εφαρμόστηκαν για πρώτη φορά ως προς την ίδια με την απόφαση περί εκδόσεως του εκκαθαριστικού σημειώματος μισθοδοσίας της για τον μήνα Ιανουάριο του 2014, υφίσταται άμεσος ή, τουλάχιστον, έμμεσος, νομικός δεσμός μεταξύ της ατομικής αυτής αποφάσεως και των εν λόγω διατάξεων, οπότε η ένσταση ελλείψεως νομιμότητας που στηρίζεται στο άρθρο 277 ΣΛΕΕ μπορεί να προβληθεί λυσιτελώς.
- 49 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι το άρθρο 277 ΣΛΕΕ προβλέπει ότι κάθε διάδικος μπορεί, επ' ευκαιρία διαφοράς που θέτει υπό αμφισβήτηση τη νομιμότητα κανονισμού κατά την έννοια της διατάξεως αυτής, να προβάλει, ιδίως προς στήριξη προσφυγής κατά μέτρου εφαρμογής, τους λόγους που προβλέπονται στο άρθρο 263, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ, παρά τη λήξη της προθεσμίας για την άσκηση προσφυγής κατά του κανονισμού. Κατά πάγια νομολογία, αυτό το παρεμπίπτον ένδικο βοήθημα αποτελεί έκφραση γενικής αρχής η οποία επιδιώκει να διασφαλίζει ότι κάθε διάδικος έχει ή είχε τη δυνατότητα να αμφισβητήσει μια πράξη της Ένωσης η οποία αποτελεί το έρεισμα αποφάσεως που ελήφθη εις βάρος του (αποφάσεις της 6ης Μαρτίου 1979, *Simmenthal* κατά Επιτροπής, 92/78, EU:C:1979:53, σκέψη 36, της 19ης Ιανουαρίου 1984, *Andersen* κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου, 262/80, EU:C:1984:18, σκέψη 6, και της 10ης Ιουλίου 2003, *Επιτροπή* κατά ΕΚΤ, C-11/00, EU:C:2003:395, σκέψεις 74 έως 78). Ο κανόνας που θεσπίζει το άρθρο 277 ΣΛΕΕ επιβάλλεται βεβαίως στο πλαίσιο των διαφορών που υποβάλλονται ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου δυνάμει του άρθρου 270 ΣΛΕΕ (αποφάσεις της 4ης Οκτωβρίου 2018, *Tataram* κατά Επιτροπής, T-546/16, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2018:644, σκέψη 32, και της 30ής Σεπτεμβρίου 2010, *Lebedef* και *Jones* κατά Επιτροπής, F-29/09, EU:F:2010:120, σκέψη 29).
- 50 Ωστόσο, από τη νομολογία προκύπτει επίσης ότι η βάσει του άρθρου 277 ΣΛΕΕ δυνατότητα προβολής του ανίσχυρου ενός κανονισμού δεν αποτελεί αυτοτελές μέσο έννομης προστασίας και μπορεί να ασκείται μόνον παρεμπιπτόντως, με αποτέλεσμα η έλλειψη δικαιώματος ασκήσεως προσφυγής ή το απαράδεκτο της προσφυγής να συνεπάγεται απαράδεκτο της ενστάσεως ελλείψεως νομιμότητας (αποφάσεις της 4ης Οκτωβρίου 2018, *Tataram* κατά Επιτροπής, T-546/16, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2018:644, σκέψη 33, και της 30ής Σεπτεμβρίου 2010, *Lebedef* και *Jones* κατά Επιτροπής, F-29/09, EU:F:2010:120, σκέψη 30).
- 51 Όπως όμως διαπιστώθηκε στη σκέψη 46 ανωτέρω, η υπό κρίση προσφυγή που ασκήθηκε κατά της αποφάσεως περί καθορισμού των αποδοχών της προσφεύγουσας για τον μήνα Ιανουάριο του 2014, η οποία αποτυπώθηκε στο εκκαθαριστικό σημείωμα μισθοδοσίας για τον μήνα αυτό, είναι παραδεκτή καθόσον η εν λόγω απόφαση εφάρμοσε για πρώτη φορά ως προς την προσφεύγουσα το άρθρο 66α του ΚΥΚ, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 1, σημείο 46, του κανονισμού 1023/2013.
- 52 Αντιθέτως, όπως διαπιστώθηκε στη σκέψη 44 ανωτέρω, η απόφαση περί καθορισμού των αποδοχών της προσφεύγουσας για τον μήνα Ιανουάριο του 2014 δεν συνιστά την πρώτη εφαρμογή ως προς την προσφεύγουσα του άρθρου 65, παράγραφος 4, του ΚΥΚ, που προστέθηκε με το άρθρο 1, σημείο 44, του κανονισμού 1023/2013 και, ως εκ τούτου, δεν αποτελεί βλαπτική για την προσφεύγουσα πράξη ως προς το ζήτημα αυτό.
- 53 Επομένως, η ένσταση ελλείψεως νομιμότητας που προέβαλε η προσφεύγουσα προς στήριξη της προσφυγής της μπορεί να προβληθεί λυσιτελώς μόνον καθόσον αφορά το άρθρο 66α του ΚΥΚ, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 1, σημείο 46, του κανονισμού 1023/2013, το οποίο καθιέρωσε εισφορά

αλληλεγγύης από 1ης Ιανουαρίου 2014, ενώ η εφαρμογή της προβλεπόμενης από το παράρτημα ΧΙ του ΚΥΚ μεθόδου επικαιροποίησης των αποδοχών είχε ανασταλεί κατ' εφαρμογήν του άρθρου 65, παράγραφος 4, του ΚΥΚ.

- 54 Προς στήριξη της ενστάσεως ελλείψεως νομιμότητας, η προσφεύγουσα προβάλλει επτά λόγους. Με τον πρώτο λόγο προβάλλεται, κατ' ουσίαν, διάρρηξη της σχέσεως μεταξύ της εφαρμογής της μεθόδου αυτόματης αναπροσαρμογής των αποδοχών που προβλέπει το παράρτημα ΧΙ του ΚΥΚ και της εισφοράς αλληλεγγύης, καθώς και παραβίαση της αρχής του παραλληλισμού μεταξύ των αποδοχών των υπαλλήλων και του λοιπού προσωπικού της Ένωσης και των αποδοχών των υπαλλήλων του δημοσίου τομέα των κρατών μελών. Με τον δεύτερο λόγο προβάλλεται προσβολή της ελευθερίας του συνεταιρίζεσθαι και των δικαιωμάτων ενημερώσεως, διαβουλεύσεως και συλλογικής διαπραγματεύσεως, όπως αυτά κατοχυρώνονται με το άρθρο 12, παράγραφος 1, το άρθρο 27 και το άρθρο 28 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης και τίθενται σε εφαρμογή με το άρθρο 10, δεύτερο εδάφιο, το άρθρο 10β, δεύτερο εδάφιο, και το άρθρο 24β του ΚΥΚ, καθώς και παράβαση της αποφάσεως του Συμβουλίου της 23ης Ιουνίου 1981 για τη θέσπιση διαδικασίας τριμερούς συνεννοήσεως όσον αφορά τις σχέσεις με το προσωπικό (στο εξής: απόφαση του Συμβουλίου της 23ης Ιουνίου 1981). Με τον τρίτο λόγο προβάλλεται προσβολή των κεκτημένων δικαιωμάτων. Με τον τέταρτο λόγο προβάλλεται παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας. Με τον πέμπτο λόγο προβάλλεται παράβαση της νομοθετικής διαδικασίας. Ο έκτος λόγος αντλείται από παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως. Τέλος, με τον έβδομο λόγο προβάλλεται παραβίαση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης λόγω ελλείψεως μεταβατικών μέτρων.
- 55 Καταρχάς, πρέπει να εξετασθούν ο δεύτερος, ο πέμπτος και ο έκτος λόγος, με τους οποίους προβάλλονται, αντιστοίχως, προσβολή της ελευθερίας του συνεταιρίζεσθαι και των δικαιωμάτων ενημερώσεως, διαβουλεύσεως και συλλογικής διαπραγματεύσεως, παράβαση της νομοθετικής διαδικασίας και παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως και οι οποίοι αφορούν την εξωτερική νομιμότητα του κανονισμού 1023/2013, προτού εξετασθούν, σε δεύτερο στάδιο, οι λοιποί λόγοι που προβάλλονται προς στήριξη της ενστάσεως ελλείψεως νομιμότητας και οι οποίοι αφορούν την εσωτερική νομιμότητα του εν λόγω κανονισμού.

Επί του δευτέρου λόγου, με τον οποίο προβάλλεται προσβολή της ελευθερίας του συνεταιρίζεσθαι και των δικαιωμάτων ενημερώσεως, διαβουλεύσεως και συλλογικής διαπραγματεύσεως

- 56 Η προσφεύγουσα φρονεί ότι ο κανονισμός 1023/2013 στερείται νομιμότητας καθόσον εκδόθηκε κατά προσβολή της ελευθερίας του συνεταιρίζεσθαι και των δικαιωμάτων ενημερώσεως, διαβουλεύσεως και συλλογικής διαπραγματεύσεως, όπως αυτά κατοχυρώνονται με το άρθρο 12, παράγραφος 1, το άρθρο 27 και το άρθρο 28 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων και τίθενται σε εφαρμογή με το άρθρο 10, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ, το άρθρο 10β, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ και το άρθρο 24β του ΚΥΚ, καθώς και κατά παράβαση της αποφάσεως του Συμβουλίου της 23ης Ιουνίου 1981. Ειδικότερα, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι δεν πραγματοποιήθηκε λυσιτελής διαβούλευση με την επιτροπή ΚΥΚ και ότι δεν τηρήθηκε η διαδικασία συνεννοήσεως την οποία προβλέπει η απόφαση του Συμβουλίου της 23ης Ιουνίου 1981. Όσον αφορά τη διαβούλευση με την επιτροπή ΚΥΚ, η προσφεύγουσα διατείνεται ότι δεν πραγματοποιήθηκε διαβούλευση με την εν λόγω επιτροπή επί του πρώτου σχεδίου προτάσεως τροποποίησης του ΚΥΚ που εξέδωσε η Επιτροπή στις 29 Ιουνίου 2011, το οποίο προέβλεπε ότι η μέθοδος επικαιροποίησης των αποδοχών θα συνοδευόταν από νέα εισφορά αλληλεγγύης 5,5 %, εφαρμοστέα από 1ης Ιανουαρίου 2013 έως 31 Δεκεμβρίου 2020, αλλά μόνον επί του δευτέρου σχεδίου προτάσεως τροποποίησης του ΚΥΚ, το οποίο προέβλεπε εισφορά αλληλεγγύης 6 % και το οποίο η Επιτροπή υπέβαλε στην επιτροπή ΚΥΚ στις 21 Νοεμβρίου 2011. Επιπλέον, κατά την προσφεύγουσα, η διαβούλευση με την επιτροπή ΚΥΚ, η οποία έλαβε χώρα στις 17 και 18 Ιουλίου 2013, πραγματοποιήθηκε με καθυστέρηση και, επομένως, στερείτο πρακτικής αποτελεσματικότητας. Όσον αφορά τη διαβούλευση και τη συνεννόηση με τις συνδικαλιστικές ή επαγγελματικές οργανώσεις (στο εξής: ΣΕΟ), η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή δεν διαβουλεύθηκε με τις ΣΕΟ πριν από την έκδοση του πρώτου σχεδίου τροποποίησης του ΚΥΚ και

επιπλέον ότι δεν διαβουλευθήκε με τις ΣΕΟ ούτε επί του δευτέρου σχεδίου προτάσεως τροποποιήσεως του ΚΥΚ. Περαιτέρω, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το Συμβούλιο απέρριψε το αίτημα των ΣΕΟ να συνεχίσει η επιτροπή συνεννοήσεως να συνεδριάζει καθ' όλη τη διάρκεια του τριμερούς διαλόγου. Επιπλέον, κατά την προσφεύγουσα, μολονότι κινήθηκε η διαδικασία συνεννοήσεως που προβλέπει η απόφαση του Συμβουλίου της 23ης Ιουνίου 1981, εντούτοις δεν τηρήθηκε. Επομένως, αφενός, οι δύο συνεδριάσεις της επιτροπής συνεννοήσεως που διεξήχθησαν στις 6 Μαΐου 2013 και στις 23 Ιουνίου 2013 ήταν απλώς ενημερωτικές συνεδριάσεις οι οποίες δεν οδήγησαν σε συνεννόηση. Αφετέρου, η επιτροπή συνεννοήσεως δεν προσκόμισε έκθεση με τις διαφορετικές θέσεις των μερών κατά το πέρας των δύο αυτών συνεδριάσεων. Περαιτέρω, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, στις περιπτώσεις κατά τις οποίες η άσκηση των δικαιωμάτων που κατοχυρώνονται με το άρθρο 28 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων δεν καθορίζεται επαρκώς ή καθορίζεται από διατάξεις του δικαίου της Ένωσης των οποίων το κύρος αμφισβητείται, δύναται να αξιώσει να τηρηθεί το θεμελιώδες δικαίωμα της συλλογικής διαπραγματεύσεως που κατοχυρώνεται με το άρθρο 28 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, ανεξαρτήτως των διατάξεων του παράγωγου δικαίου που θέτουν σε εφαρμογή το άρθρο αυτό, πράγμα το οποίο συμβαίνει εν προκειμένω. Στο πλαίσιο αυτό, η προσφεύγουσα θεωρεί ότι, λαμβανομένων υπόψη των συνθηκών υπό τις οποίες πραγματοποιήθηκε η προβλεπόμενη από την απόφαση του Συμβουλίου της 23ης Ιουνίου 1981 διαδικασία συνεννοήσεως, το δικαίωμα συλλογικής διαπραγματεύσεως δεν τηρήθηκε.

- 57 Το Συμβούλιο και το Κοινοβούλιο αμφισβητούν τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας.
- 58 Καταρχάς, πρέπει να υπομνησθεί ότι το άρθρο 12, παράγραφος 1, το άρθρο 27 και το άρθρο 28 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, τα οποία κατοχυρώνουν, αντιστοίχως, την ελευθερία του συνεταιρίζεσθαι υπό μορφή συνδικαλιστικών οργανώσεων, το δικαίωμα των εργαζομένων στην ενημέρωση και τη διαβούλευση στο πλαίσιο της επιχείρησης και το δικαίωμα διαπραγματεύσεως και συλλογικής δράσεως, μπορούν να έχουν εφαρμογή στις σχέσεις μεταξύ των θεσμικών οργάνων της Ένωσης και του προσωπικού τους. Ωστόσο, όπως προκύπτει από την ίδια τη διατύπωση των διατάξεων αυτών, η άσκηση των δικαιωμάτων που κατοχυρώνουν περιορίζεται στις περιπτώσεις και υπό τις προϋποθέσεις που προβλέπει το δίκαιο της Ένωσης (απόφαση της 15ης Σεπτεμβρίου 2016, U4U κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, T-17/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:489, σκέψη 77).
- 59 Όσον αφορά τις διατάξεις του δικαίου της Ένωσης που καθορίζουν τις προϋποθέσεις ασκήσεως των θεμελιωδών δικαιωμάτων τα οποία κατοχυρώνονται με το άρθρο 12, παράγραφος 1, το άρθρο 27 και το άρθρο 28 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, πρέπει να υπομνησθεί, πρώτον, ότι το άρθρο 10 του ΚΥΚ προβλέπει ότι η Επιτροπή διαβουλεύεται με την επιτροπή ΚΥΚ, η οποία αποτελείται από ίσο αριθμό εκπροσώπων των θεσμικών οργάνων της Ένωσης και εκπροσώπων των επιτροπών προσωπικού των τελευταίων, για κάθε πρόταση αναθεωρήσεως του ΚΥΚ.
- 60 Η διαδικασία συνεννοήσεως την οποία προβλέπει η απόφαση του Συμβουλίου της 23ης Ιουνίου 1981 εφαρμόζεται στις σχετικές με την τροποποίηση του ΚΥΚ προτάσεις που υποβάλλονται στο Συμβούλιο από την Επιτροπή ή στις προτάσεις που άπτονται της εφαρμογής των διατάξεων του ΚΥΚ περί αποδοχών ή συντάξεων, κάθε φορά που υποβάλλει σχετικό αίτημα ένα μέλος της επιτροπής συνεννοήσεως, η οποία αποτελείται, κατ' αρχήν, από ίσο αριθμό αντιπροσώπων των κρατών μελών και εκπροσώπων του προσωπικού που ορίζονται από τις ΣΕΟ καθώς και από τους προϊσταμένους της διοικήσεως κάθε θεσμικού οργάνου της Ένωσης. Σύμφωνα με το σημείο I.8 της αποφάσεως του Συμβουλίου της 23ης Ιουνίου 1981, ερμηνευόμενο υπό το πρίσμα της ερμηνευτικής δηλώσεως της αποφάσεως αυτής που εξέδωσε το Συμβούλιο στις 6 Μαΐου 2013 με σκοπό την εφαρμογή της στο πλαίσιο της συνήθους νομοθετικής διαδικασίας σχετικά με την πρόταση τροποποιήσεως του ΚΥΚ, η εν λόγω διαδικασία συνεννοήσεως έχει ως αντικείμενο την εξέταση όλων των διαθέσιμων πληροφοριών και των θέσεων των μερών με σκοπό να διευκολύνει, στο μέτρο του δυνατού, τη σύγκλιση των θέσεων και να εξασφαλίσει ότι οι απόψεις του προσωπικού και των διοικητικών αρχών είναι γνωστές στους αντιπροσώπους των κρατών μελών πριν λάβουν οριστική θέση στο πλαίσιο της συνήθους νομοθετικής διαδικασίας. Δυνάμει της ίδιας διατάξεως, το Συμβούλιο έχει τη δυνατότητα να

λάβει υπόψη την έκθεση του προέδρου της επιτροπής συνεννοήσεως κατά τη λήψη θέσεως στο πλαίσιο της συνήθους νομοθετικής διαδικασίας (απόφαση της 15ης Σεπτεμβρίου 2016, U4U κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, T-17/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:489, σκέψη 115).

- 61 Επομένως, το άρθρο 10 του ΚΥΚ και η απόφαση του Συμβουλίου της 23ης Ιουνίου 1981 αφορούν τις προϋποθέσεις ασκήσεως του δικαιώματος ενημερώσεως και διαβουλευσεως των εργαζομένων, το οποίο κατοχυρώνεται με το άρθρο 27 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, στις σχέσεις μεταξύ των θεσμικών οργάνων και του προσωπικού τους (απόφαση της 15ης Σεπτεμβρίου 2016, U4U κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, T-17/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:489, σκέψη 116).
- 62 Αντιθέτως, επισημαίνεται ότι το άρθρο 10β, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ προβλέπει μόνον τη δυνατότητα της Επιτροπής να διαβουλευθεί με τις αντιπροσωπευτικές ΣΕΟ επί των προτάσεων τροποποιήσεως του ΚΥΚ που μνημονεύονται στο άρθρο 10 του ΚΥΚ, οπότε η προσφεύγουσα δεν μπορεί να επικαλεστεί τη διάταξη αυτή προκειμένου να διεκδικήσει για τις αντιπροσωπευτικές ΣΕΟ το δικαίωμα διαβουλευσεως επί των προτάσεων τροποποιήσεως του ΚΥΚ.
- 63 Δεύτερον, επισημαίνεται ότι το άρθρο 24β του ΚΥΚ, το οποίο επίσης επικαλείται η προσφεύγουσα, αφορά τις προϋποθέσεις ασκήσεως της ελευθερίας του συνεταιρίζεσθαι, η οποία κατοχυρώνεται με το άρθρο 12, παράγραφος 1, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, καθόσον ορίζει ότι οι υπάλληλοι απολαμβάνουν του δικαιώματος του συνεταιρίζεσθαι και ότι δύνανται ιδίως να είναι μέλη ΣΕΟ των υπαλλήλων που εργάζονται στην Ευρωπαϊκή Ένωση.
- 64 Εντούτοις, υπενθυμίζεται ότι, σύμφωνα με το άρθρο 21, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ο οποίος έχει εφαρμογή στο Γενικό Δικαστήριο δυνάμει του άρθρου 53, πρώτο εδάφιο, του ιδίου Οργανισμού, και το άρθρο 76, στοιχείο δ', του Κανονισμού Διαδικασίας, το δικόγραφο της προσφυγής πρέπει να περιέχει το αντικείμενο της διαφοράς, τους λόγους και τα επιχειρήματα που προβάλλονται, καθώς και συνοπτική έκθεση των λόγων αυτών. Κατά πάγια νομολογία, τα στοιχεία αυτά πρέπει να εκτίθενται κατά τρόπο αρκούντως σαφή και ακριβή ώστε να μπορεί ο μὲν καθού διάδικος να προετοιμάσει την άμυνά του, το δε Γενικό Δικαστήριο να αποφανθεί επί της προσφυγής, ενδεχομένως χωρίς να χρειάζεται άλλα στοιχεία. Για την κατοχύρωση της ασφάλειας δικαίου και της ορθής απονομής της δικαιοσύνης, πρέπει, προκειμένου μια προσφυγή να είναι παραδεκτή, τα ουσιώδη πραγματικά και νομικά στοιχεία επί των οποίων ερείδεται να προκύπτουν, τουλάχιστον συνοπτικώς, πλην όμως κατά τρόπο συνεπή και κατανοητό, από το ίδιο το κείμενο του σχετικού δικογράφου (βλ. απόφαση της 25ης Ιανουαρίου 2018, BSCA κατά Επιτροπής, T-818/14, EU:T:2018:33, σκέψη 95 και εκεί μνημονεύομενη νομολογία).
- 65 Ωστόσο, διαπιστώνεται ότι η προσφεύγουσα δεν προβάλλει με το δικόγραφο της προσφυγής κανένα επιχείρημα προς στήριξη της προβαλλόμενης παραβάσεως του άρθρου 24β του ΚΥΚ, οπότε η αιτίαση αυτή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.
- 66 Τρίτον, υπογραμμίζεται ότι η προσφεύγουσα δεν επικαλείται κάποια διάταξη του δικαίου της Ένωσης η οποία να καθορίζει τις προϋποθέσεις ασκήσεως του δικαιώματος διαπραγματεύσεως και συλλογικής δράσεως που κατοχυρώνεται με το άρθρο 28 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων. Συγκεκριμένα, περιορίζεται στην επίκληση παραβάσεως της διαδικασίας συνεννοήσεως που θεσπίζεται με την απόφαση του Συμβουλίου της 23ης Ιουνίου 1981, η οποία αφορά, όπως υπομνήσθηκε στη σκέψη 59 ανωτέρω, τις προϋποθέσεις ασκήσεως του δικαιώματος των εργαζομένων στην ενημέρωση και τη διαβούλευση, που κατοχυρώνεται με το άρθρο 27 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων.
- 67 Με το υπόμνημα απαντήσεως, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι μπορεί, ωστόσο, να προβληθεί παράβαση του άρθρου 28 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων όταν «το κύρος [των εφαρμοστέων διατάξεων του παραγώγου δικαίου] μπορεί ακριβώς να τεθεί υπό αμφισβήτηση ενόψει των τροποποιήσεων που επήλθαν σε αυτές». Η προσφεύγουσα παρατηρεί ότι, εν προκειμένω, τα δικαιώματα και οι υποχρεώσεις των ΣΕΟ καθορίζονται, ασφαλώς, από τις εφαρμοστέες διατάξεις του

παραγωγού δικαίου, αλλά το κύρος των εν λόγω διατάξεων αμφισβητείται κατά το μέρος που η ίδια αμφισβητεί τη νομιμότητα του άρθρου 65, παράγραφος 4, του ΚΥΚ, το οποίο προστέθηκε με τον κανονισμό 1023/2013, και του άρθρου 66α του ΚΥΚ, όπως τροποποιήθηκε με τον ίδιο κανονισμό.

- 68 Πρέπει να υπογραμμισθεί ότι παράβαση των προϋποθέσεων ασκήσεως του δικαιώματος διαπραγματεύσεως και συλλογικής δράσεως που κατοχυρώνει το άρθρο 28 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων σε περιπτώσεις πέραν εκείνων που προβλέπουν οι εφαρμοστέες διατάξεις του παραγωγού δικαίου μπορεί να προβληθεί μόνον αν τα εν λόγω δικαιώματα και υποχρεώσεις δεν καθορίστηκαν επαρκώς από τις εν λόγω διατάξεις ή αν το ίδιο το κύρος των εν λόγω διατάξεων τέθηκε υπό αμφισβήτηση (πρβλ. απόφαση της 18ης Ιουνίου 2013, Heath κατά ΕΚΤ, T-645/11 P, EU:T:2013:326, σκέψη 155).
- 69 Ωστόσο, εν προκειμένω, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι οι εφαρμοστέες διατάξεις του παραγωγού δικαίου των οποίων τη νομιμότητα αμφισβητεί η προσφεύγουσα, ήτοι το άρθρο 65, παράγραφος 4, του ΚΥΚ, που προστέθηκε με τον κανονισμό 1023/2013, και το άρθρο 66α του ΚΥΚ, όπως τροποποιήθηκε με τον ίδιο κανονισμό, δεν ορίζουν τις προϋποθέσεις ασκήσεως του δικαιώματος διαπραγματεύσεως και συλλογικής δράσεως, που κατοχυρώνει το άρθρο 28 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων. Επομένως, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να επικαλεστεί παράβαση των προϋποθέσεων ασκήσεως των δικαιωμάτων και των υποχρεώσεων που κατοχυρώνονται με το άρθρο 28 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων.
- 70 Κατά τα λοιπά, επισημαίνεται ότι, κατά το άρθρο 28 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, το δικαίωμα συλλογικής διαπραγματεύσεως αφορά ρητώς τη διαπραγμάτευση και τη σύναψη συλλογικών συμβάσεων. Πρέπει δε να υπομνησθεί ότι το δικαίωμα διαπραγματεύσεως και συνάψεως συλλογικών συμβάσεων αποσκοπεί στο να καταστήσει δυνατή τη διαπραγμάτευση μεταξύ των κοινωνικών εταίρων προκειμένου να καθοριστούν οι όροι εργασίας όταν τα δικαιώματα και οι υποχρεώσεις δεν καθορίζονται επαρκώς από τις εφαρμοστέες διατάξεις (απόφαση της 15ης Σεπτεμβρίου 2016, U4U κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, T-17/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:489, σκέψη 117).
- 71 Ως εκ τούτου, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, το δικαίωμα συλλογικής διαπραγματεύσεως δεν μπορεί να εξομοιωθεί με το δικαίωμα των ΣΕΟ να διαπραγματεύονται το ίδιο το περιεχόμενο των διατάξεων του ΚΥΚ των οποίων η θέσπιση διέπεται, σύμφωνα με το άρθρο 294 ΣΛΕΕ, από τη συνήθη νομοθετική διαδικασία.
- 72 Κατά συνέπεια, η εξέταση του υπό κρίση λόγου θα περιορισθεί στον έλεγχο του αν οι προϋποθέσεις ασκήσεως του δικαιώματος ενημερώσεως και διαβουλευσεως των εργαζομένων, όπως προβλέπονται από το άρθρο 10 του ΚΥΚ και από την απόφαση του Συμβουλίου της 23ης Ιουνίου 1981, τηρήθηκαν στην προκειμένη περίπτωση.

– *Επί της παραβάσεως του άρθρου 10 του ΚΥΚ*

- 73 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, σύμφωνα με το άρθρο 10 του ΚΥΚ, η Επιτροπή όφειλε να διαβουλευθεί με την επιτροπή ΚΥΚ επί της πρώτης προτάσεως περί τροποποίησης του ΚΥΚ, την οποία εξέδωσε στις 29 Ιουνίου 2011 και η οποία περιλάμβανε εισφορά αλληλεγγύης 5,5 %, και όχι επί της δεύτερης προτάσεως τροποποίησης, η οποία προέβλεπε εισφορά αλληλεγγύης 6 % και υποβλήθηκε στην επιτροπή ΚΥΚ στις 21 Νοεμβρίου 2011. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει επίσης ότι ούτε η διαβούλευση με την επιτροπή ΚΥΚ που έλαβε χώρα στις 17 και 18 Ιουλίου 2013 ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις του άρθρου 10 του ΚΥΚ, καθόσον πραγματοποιήθηκε με καθυστέρηση και, επομένως, στερείτο πρακτικής αποτελεσματικότητας.
- 74 Συναφώς, πρώτον, όσον αφορά το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι το άρθρο 10 του ΚΥΚ επέβαλλε στην Επιτροπή την υποχρέωση να διαβουλευθεί με την επιτροπή ΚΥΚ επί της πρώτης προτάσεως τροποποίησης του ΚΥΚ την οποία η Επιτροπή είχε εκδώσει στις 29 Ιουνίου 2011, πρέπει να

υπομνησθεί ότι το άρθρο 10 του ΚΥΚ επιβάλλει στην Επιτροπή την υποχρέωση να διαβουλευεται με την επιτροπή ΚΥΚ για «κάθε πρόταση τροποποίησης του ΚΥΚ». Εν προκειμένω, όμως, αφενός, από τη δικογραφία προκύπτει ότι το κείμενο που εξέδωσε η Επιτροπή στις 29 Ιουνίου 2011 δεν ήταν τυπικώς πρόταση τροποποίησης του ΚΥΚ, αλλά σχέδιο προτάσεως τροποποίησης του ΚΥΚ που προοριζόταν να αποτελέσει το αντικείμενο διαβουλεύσεως με τις ΣΕΟ πριν από την υποβολή επίσημης προτάσεως τροποποίησης του ΚΥΚ στο Συμβούλιο και το Κοινοβούλιο. Αφετέρου, πρέπει επίσης να σημειωθεί ότι το κείμενο που υπέβαλε η Επιτροπή στην επιτροπή ΚΥΚ στις 21 Νοεμβρίου 2011 διαβιβάστηκε στη συνέχεια από την Επιτροπή στο Κοινοβούλιο και στο Συμβούλιο ως νομοθετική πρόταση, κατά την έννοια του άρθρου 294, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ, στο πλαίσιο της συνήθους νομοθετικής διαδικασίας η οποία διέπει, σύμφωνα με το άρθρο 336 ΣΛΕΕ, την έκδοση και την τροποποίηση του ΚΥΚ και του ΚΛΠ από τα θεσμικά αυτά όργανα.

- 75 Επομένως, πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι η Επιτροπή παρέβη το άρθρο 10 του ΚΥΚ παραλείποντας να διαβουλευθεί με την επιτροπή ΚΥΚ επί του πρώτου σχεδίου προτάσεως τροποποίησης του ΚΥΚ.
- 76 Δεύτερον, όσον αφορά το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι η διαβούλευση με την επιτροπή ΚΥΚ της 17ης και 18ης Ιουλίου 2013 πραγματοποιήθηκε κατά παράβαση του άρθρου 10 του ΚΥΚ για τον λόγο ότι έλαβε χώρα σε όψιμο στάδιο της νομοθετικής διαδικασίας, οπότε στερήθηκε πρακτικής αποτελεσματικότητας, επισημαίνεται ότι το άρθρο 10 του ΚΥΚ επιβάλλει στην Επιτροπή υποχρέωση διαβουλεύσεως η οποία αφορά, πέραν των τυπικών προτάσεων, και τις ουσιώδεις τροποποιήσεις που επιφέρει στις ήδη εξετασθείσες προτάσεις, εκτός εάν, στην τελευταία αυτή περίπτωση, οι τροποποιήσεις αντιστοιχούν κατά τα ουσιώδη στις τροποποιήσεις που πρότεινε η επιτροπή ΚΥΚ (αποφάσεις της 11ης Ιουλίου 2007, Centeno Mediavilla κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-58/05, EU:T:2007:218, σκέψη 35, της 15ης Σεπτεμβρίου 2016, U4U κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, T-17/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:489, σκέψη 129, και της 16ης Νοεμβρίου 2017, USFSPEI κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, T-75/14, EU:T:2017:813, σκέψη 99).
- 77 Η ερμηνεία αυτή υπαγορεύεται τόσο από το γράμμα του άρθρου 10 του ΚΥΚ όσο και από τον ρόλο ο οποίος έχει ανατεθεί στην επιτροπή ΚΥΚ. Πράγματι, αφενός, προβλέποντας την άνευ επιφυλάξεων και εξαιρέσεων διαβούλευση με την επιτροπή ΚΥΚ για κάθε πρόταση αναθεώρησης του ΚΥΚ, η διάταξη αυτή προσδίδει ευρύ περιεχόμενο στην υποχρέωση που επιβάλλει. Επομένως, το γράμμα της προφανώς δεν επιτρέπει τη συστατική ερμηνεία του περιεχομένου της. Αφετέρου, η επιτροπή ΚΥΚ, ως όργανο ίσης εκπροσώπησης που συνδέει τους εκπροσώπους των διοικήσεων και του προσωπικού, οι οποίοι είναι δημοκρατικά εκλεγμένοι, όλων των θεσμικών οργάνων, καλείται να λαμβάνει υπόψη και να εκφράζει τα συμφέροντα της δημόσιας διοίκησης της Ένωσης στο σύνολό της (αποφάσεις της 11ης Ιουλίου 2007, Centeno Mediavilla κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-58/05, EU:T:2007:218, σκέψη 36, της 15ης Σεπτεμβρίου 2016, U4U κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, T-17/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:489, σκέψη 130, και της 16ης Νοεμβρίου 2017, USFSPEI κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, T-75/14, EU:T:2017:813, σκέψη 100).
- 78 Επομένως, όταν η Επιτροπή τροποποιεί πρότασή της περί αναθεώρησης του ΚΥΚ στο πλαίσιο της συνήθους νομοθετικής διαδικασίας, φέρει την υποχρέωση να διαβουλευτεί εκ νέου με την επιτροπή ΚΥΚ προ της εκδόσεως από το Συμβούλιο των οικείων κανονιστικών διατάξεων, όταν η τροποποίηση αυτή επηρεάζει ουσιαστικά την οικονομία της προτάσεως (αποφάσεις της 15ης Σεπτεμβρίου 2016, U4U κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, T-17/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:489, σκέψη 135, και της 16ης Νοεμβρίου 2017, USFSPEI κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, T-75/14, EU:T:2017:813, σκέψη 101).
- 79 Εν προκειμένω, όμως, διαπιστώνεται ότι, μολονότι η Επιτροπή έκανε χρήση της εξουσίας νομοθετικής πρωτοβουλίας που διαθέτει όταν υπέβαλε την πρόταση τροποποίησης του ΚΥΚ στο Κοινοβούλιο και στο Συμβούλιο στις 13 Δεκεμβρίου 2011, δεν έκανε χρήση της εξουσίας αυτής προκειμένου να τροποποιήσει την εν λόγω πρόταση (απόφαση της 16ης Νοεμβρίου 2017, USFSPEI κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, T-75/14, EU:T:2017:813, σκέψη 102).

- 80 Βεβαίως, η Επιτροπή συμμετέσχε στην τριμερή διαπραγμάτευση που πραγματοποιήθηκε στο πλαίσιο της συνήθους νομοθετικής διαδικασίας. Σύμφωνα, όμως, με το σημείο 13 της κοινής δήλωσης του Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Επιτροπής σχετικά με την εφαρμογή στην πράξη της διαδικασίας συναπόφασης (άρθρο 251 της Συνθήκης ΕΚ) (ΕΕ 2007, C 145, σ. 5), η οποία δημοσιεύθηκε στις 13 Ιουνίου 2007 και ρυθμίζει αυτές τις άτυπες επαφές, κατά το στάδιο της πρώτης αναγνώσεως του Κοινοβουλίου ο ρόλος της Επιτροπής περιορίζεται απλώς στη ρύθμιση των επαφών αυτών «ώστε να διευκολύνεται η διεξαγωγή των εργασιών κατά την πρώτη ανάγνωση» και στην άσκηση του δικαιώματος «πρωτοβουλίας της εποικοδομητικά, προκειμένου να επιτευχθεί προσέγγιση των θέσεων του Κοινοβουλίου [...] και του Συμβουλίου, λαμβάνοντας δεόντως υπόψη τη διοργανική ισορροπία, καθώς και τον ρόλο που της ανατίθεται με τη Συνθήκη» (απόφαση της 16ης Νοεμβρίου 2017, USFSPEI κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, T-75/14, EU:T:2017:813, σκέψη 103).
- 81 Συνεπώς, το γεγονός ότι, κατά την πρώτη ανάγνωση του Κοινοβουλίου, η διεξαχθείσα εν προκειμένω τριμερής διαπραγμάτευση, στην οποία συμμετείχε η Επιτροπή αναλαμβάνοντας τα καθήκοντα που υπενθυμίζονται στη σκέψη 80 ανωτέρω, κατέληξε σε συμβιβασμό μεταξύ του Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου επί της τροποποίησης της προτάσεως τροποποίησης του ΚΥΚ δεν μπορεί να εκληφθεί ως τροποποίηση της εν λόγω προτάσεως από την ίδια την Επιτροπή (απόφαση της 16ης Νοεμβρίου 2017, USFSPEI κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, T-75/14, EU:T:2017:813, σκέψη 104).
- 82 Εξάλλου, η υιοθέτηση κατά την πρώτη ανάγνωση, από το Κοινοβούλιο, κειμένου με το οποίο τροποποιείται η πρόταση τροποποίησης του ΚΥΚ δεν μπορεί να εξομοιωθεί με τροποποίηση από την ίδια την Επιτροπή της αρχικής της προτάσεως (απόφαση της 16ης Νοεμβρίου 2017, USFSPEI κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, T-75/14, EU:T:2017:813, σκέψη 105).
- 83 Εκ των ανωτέρω προκύπτει ότι η Επιτροπή δεν ήταν υποχρεωμένη να διαβουλευθεί εκ νέου με την επιτροπή ΚΥΚ σύμφωνα με το άρθρο 10 του ΚΥΚ ούτε μετά την ολοκλήρωση της τριμερούς διαπραγματεύσεως που έλαβε χώρα κατά το στάδιο της πρώτης αναγνώσεως του Κοινοβουλίου ούτε μετά την υιοθέτηση από το Κοινοβούλιο της προτάσεώς της σε πρώτη ανάγνωση (απόφαση της 16ης Νοεμβρίου 2017, USFSPEI κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, T-75/14, EU:T:2017:813, σκέψη 106).
- 84 Συναφώς, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να αντλήσει βασίμως επιχείρημα από το γεγονός ότι η Επιτροπή, μολοντί δεν ήταν υποχρεωμένη να το πράξει, διαβίβασε στην επιτροπή ΚΥΚ, με έγγραφο της 5ης Ιουλίου 2013, τη θέση σε πρώτη ανάγνωση του Κοινοβουλίου της 2ας Ιουλίου 2013, διευκρινίζοντας ότι, κατά την άποψή της, η πρόταση τροποποίησης του ΚΥΚ, η οποία είχε υποβληθεί στην επιτροπή ΚΥΚ στις 21 Νοεμβρίου 2011, δεν είχε τροποποιηθεί ουσιωδώς στο πλαίσιο της συνήθους νομοθετικής διαδικασίας και ότι, στο στάδιο αυτό της νομοθετικής διαδικασίας, δεν είχε εφαρμογή το άρθρο 10 του ΚΥΚ. Συγκεκριμένα, το γεγονός αυτό δεν ασκεί επιρροή όσον αφορά το νομότυπο της διαδικασίας εκδόσεως του κανονισμού 1023/2013 και, ειδικότερα, όσον αφορά την τήρηση από την Επιτροπή της υποχρεώσεως που της επέβαλλε εν προκειμένω το άρθρο 10 του ΚΥΚ.
- 85 Επομένως, πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι η διαβούλευση με την επιτροπή ΚΥΚ στις 17 και 18 Ιουλίου 2013, κατόπιν της προσκλήσεως που της διαβίβασε η Επιτροπή στις 5 Ιουλίου 2013, πραγματοποιήθηκε σε όψιμο στάδιο στο πλαίσιο της επίμαχης νομοθετικής διαδικασίας και ότι, συνεπώς, στερείται πρακτικής αποτελεσματικότητας κατά παράβαση του άρθρου 10 του ΚΥΚ.

– *Επί της παραβάσεως της διαδικασίας συνεννοήσεως*

- 86 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή δεν διαβουλευτήκε με τις ΣΕΟ πριν από την έκδοση του πρώτου σχεδίου προτάσεως τροποποίησης του ΚΥΚ που εκδόθηκε στις 29 Ιουνίου 2011 και ότι επιπλέον δεν διαβουλευτήκε με τις ΣΕΟ ούτε επί του δευτέρου σχεδίου προτάσεως τροποποίησης του ΚΥΚ της 13ης Δεκεμβρίου 2011. Περαιτέρω, κατά την προσφεύγουσα, οι δύο συνεδριάσεις της

επιτροπής συνεννοήσεως που διεξήχθησαν στις 6 Μαΐου 2013 και στις 20 Ιουνίου 2013 ήταν ενημερωτικές συνεδριάσεις κατά τη διάρκεια των οποίων δεν κοινοποιήθηκε κανένα έγγραφο στις ΣΕΟ και οι οποίες δεν οδήγησαν σε συνεννόηση, ενώ, κατά το πέρας τους, η επιτροπή συνεννοήσεως δεν προσκόμισε έκθεση με τις διαφορετικές θέσεις των μερών, κατά παράβαση της αποφάσεως του Συμβουλίου της 23ης Ιουνίου 1981. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει επίσης ότι το Συμβούλιο απέρριψε το αίτημα των ΣΕΟ να συνεχίσει η επιτροπή συνεννοήσεως να συνεδριάζει καθ' όλη τη διάρκεια του τριμερούς διαλόγου που διήρκεσε από τις 13 Μαΐου 2013 έως τις 25 Ιουνίου 2013.

- 87 Συναφώς, πρώτον, όσον αφορά την έλλειψη διαβουλευσεως με τις ΣΕΟ πριν από την έκδοση του πρώτου σχεδίου προτάσεως της Επιτροπής για την τροποποίηση του ΚΥΚ της 29ης Ιουνίου 2011, επισημαίνεται ότι το γεγονός αυτό δεν ασκεί επιρροή όσον αφορά τη νομιμότητα της συνήθους νομοθετικής διαδικασίας που κινήθηκε στη συνέχεια, στις 13 Δεκεμβρίου 2011, με τη διαβίβαση στο Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο του δεύτερου σχεδίου προτάσεως τροποποίησης του ΚΥΚ υπό τη μορφή νομοθετικής προτάσεως. Επομένως, το εν λόγω επιχείρημα πρέπει να απορριφθεί ως αλυσιτελές.
- 88 Δεύτερον, όσον αφορά το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι η Επιτροπή παρέλειψε να διαβουλευθεί με τις ΣΕΟ πριν από την έκδοση του σχεδίου της προτάσεως της για την τροποποίηση του ΚΥΚ της 13ης Δεκεμβρίου 2011, επισημαίνεται ότι, όπως διαπίστωσε το Γενικό Δικαστήριο με τη σκέψη 4 της αποφάσεως της 15ης Σεπτεμβρίου 2016, U4U κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου (T-17/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:489), οι ΣΕΟ συμμετείχαν στη διαβούλευση επί του δεύτερου σχεδίου προτάσεως αναθεώρησης του ΚΥΚ στις 7 Σεπτεμβρίου 2011 και, ακολούθως, πραγματοποιήθηκαν σχετικές διοικητικές, τεχνικές και πολιτικές συναντήσεις μεταξύ της Επιτροπής και των ΣΕΟ, αντιστοίχως στις 6 Οκτωβρίου 2011, στις 28 Οκτωβρίου 2011 και στις 7 Νοεμβρίου 2011.
- 89 Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα δεν προέβαλε κανένα νομικό ή πραγματικό στοιχείο ικανό να κλονίσει την εν λόγω διαπίστωση, πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο το επιχείρημά της ότι η Επιτροπή δεν διαβουλευθήκε με τις ΣΕΟ πριν από την έκδοση του δεύτερου σχεδίου προτάσεως της για την τροποποίηση του ΚΥΚ και πριν από τη διαβίβασή του στο Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο στις 13 Δεκεμβρίου 2011.
- 90 Τρίτον, όσον αφορά την αιτίαση της προσφεύγουσας ότι κανένα έγγραφο δεν δόθηκε στις ΣΕΟ κατά τις συνεδριάσεις της επιτροπής συνεννοήσεως της 6ης Μαΐου 2013 και της 20ής Ιουνίου 2013, πρέπει να σημειωθεί ότι η αιτίαση αυτή έχει ήδη εξετασθεί και απορριφθεί από το Γενικό Δικαστήριο με την απόφαση της 15ης Σεπτεμβρίου 2016, U4U κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου (T-17/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:489).
- 91 Συγκεκριμένα, με τη σκέψη 161 της αποφάσεως της 15ης Σεπτεμβρίου 2016, U4U κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου (T-17/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:489), το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η διαδικασία συνεννοήσεως την οποία προβλέπει η απόφαση του Συμβουλίου της 23ης Ιουνίου 1981 δεν υπαγορεύει ούτε απαγορεύει τη διάθεση εγγράφων στις ΣΕΟ ενόψει της προετοιμασίας των συνεδριάσεων συνεννοήσεως ή επ' ευκαιρία αυτών.
- 92 Ωστόσο, όπως επισήμανε το Γενικό Δικαστήριο με τη σκέψη 162 της αποφάσεως της 15ης Σεπτεμβρίου 2016, U4U κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου (T-17/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:489), σύμφωνα με το σημείο I.8 της αποφάσεως του Συμβουλίου της 23ης Ιουνίου 1981, ερμηνευόμενο υπό το πρίσμα της ερμηνευτικής δηλώσεως του Συμβουλίου της 6ης Μαΐου 2013, η διαδικασία συνεννοήσεως την οποία προβλέπει η εν λόγω απόφαση έχει ως αντικείμενο την εξέταση όλων των διαθέσιμων πληροφοριών και των θέσεων των μερών με σκοπό να διευκολύνει, στο μέτρο του δυνατού, τη σύγκλιση των θέσεων και να εξασφαλίσει ότι οι απόψεις του προσωπικού και των διοικητικών αρχών είναι γνωστές στους αντιπροσώπους των κρατών μελών πριν λάβουν οριστική θέση στο πλαίσιο της συνήθους νομοθετικής διαδικασίας.

- 93 Επομένως, λαμβανομένου υπόψη του αντικειμένου της διαδικασίας συνεννόησης την οποία προβλέπει η απόφαση του Συμβουλίου της 23ης Ιουνίου 1981, η απάντηση στο ερώτημα αν το Συμβούλιο οφείλει να κοινοποιεί εγγράφως τις πληροφορίες που διαθέτει στις ΣΕΟ, κατά τρόπον ώστε αυτές να μπορούν να εκφράσουν τις απόψεις τους, εξαρτάται από το αν οι τελευταίες έχουν γνώση των εν λόγω πληροφοριών, από τη φύση και την έκταση των πληροφοριών αυτών, καθώς και από τους χρονικούς και τεχνικούς περιορισμούς που χαρακτηρίζουν τη διεξαγωγή της τριμερούς διαπραγματεύσεως (απόφαση της 15ης Σεπτεμβρίου 2016, U4U κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, T-17/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:489, σκέψη 163).
- 94 Εν προκειμένω, όσον αφορά την πρώτη συνεδρίαση της επιτροπής συνεννόησης, η οποία είχε ως αντικείμενο την εντολή διαπραγματεύσεως του Συμβουλίου ενόψει της τριμερούς διαπραγματεύσεως, επισημαίνεται ότι το Συμβούλιο δεν ήταν υποχρεωμένο να κοινοποιήσει έγγραφα στις ΣΕΟ, δεδομένου ότι αυτές είχαν λάβει γνώση της προτάσεως τροποποίησης του ΚΥΚ την οποία αφορούσε συγκεκριμένα η διαπραγμάτευση (απόφαση της 15ης Σεπτεμβρίου 2016, U4U κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, T-17/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:489, σκέψη 164).
- 95 Όσον αφορά τη δεύτερη συνεδρίαση της επιτροπής συνεννόησης, η οποία διεξήχθη στις 20 Ιουνίου 2013, αφού το Κοινοβούλιο, το Συμβούλιο και η Επιτροπή κατέληξαν, στις 19 Ιουνίου 2013, σε προσωρινό συμβιβασμό επί της προτάσεως αναθεώρησης του ΚΥΚ, πρέπει να επισημανθεί ότι, μολονότι οι ΣΕΟ γνώριζαν το περιεχόμενο της προτάσεως τροποποίησης του ΚΥΚ και ορισμένων προτάσεων των κρατών μελών, όπως προκύπτει από το ενημερωτικό κείμενο που δημοσίευσαν διάφορες ΣΕΟ στις 17 Σεπτεμβρίου 2012, δεν γνώριζαν το ακριβές αποτέλεσμα της τριμερούς διαπραγματεύσεως η οποία αφορούσε, μεταξύ άλλων, τις προτάσεις αυτές (απόφαση της 15ης Σεπτεμβρίου 2016, U4U κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, T-17/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:489, σκέψη 165).
- 96 Συνεπώς, λαμβανομένης υπόψη τόσο της φύσεως όσο και της εκτάσεως των τροποποιήσεων που επήλθαν στην πρόταση τροποποίησης του ΚΥΚ κατά τη διάρκεια της τριμερούς διαπραγματεύσεως, το Συμβούλιο όφειλε να διαβιβάσει στις ΣΕΟ όλες τις διαθέσιμες πληροφορίες κατά τρόπο που να τους παρέχει τη δυνατότητα να εκθέσουν λυσιτελώς την άποψή τους επί των τροποποιήσεων αυτών. Τούτο προϋπέθετε επομένως, κατ' αρχήν, οι εν λόγω ΣΕΟ να έχουν στη διάθεσή τους κάποιο έγγραφο προκειμένου να είναι σε θέση να αντιδράσουν αποτελεσματικά (απόφαση της 15ης Σεπτεμβρίου 2016, U4U κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, T-17/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:489, σκέψη 166).
- 97 Ωστόσο, πρέπει να υπομνησθεί ότι στις 20 Ιουνίου 2013 το κείμενο που αποτύπωνε τον προσωρινό συμβιβασμό της 19ης Ιουνίου 2013 δεν ήταν ακόμη διαθέσιμο, οπότε δεν μπορούσε στην υλική του μορφή να διαβιβαστεί στις ΣΕΟ που ήταν μέλη της επιτροπής συνεννόησης (απόφαση της 15ης Σεπτεμβρίου 2016, U4U κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, T-17/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:489, σκέψη 167).
- 98 Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν μπορεί να προσαφθεί στο Συμβούλιο ότι, κατά τη συνεδρίαση της επιτροπής συνεννόησης της 20ής Ιουνίου 2013, προέβη σε προφορική παρουσίαση των κυρίων στοιχείων του προσωρινού συμβιβασμού που επιτεύχθηκε στις 19 Ιουνίου 2013, παρουσίαση η οποία, υπό τις ιδιαίτερες περιστάσεις της συγκεκριμένης περιπτώσεως, οι οποίες χαρακτηρίζονταν από τους χρονικούς και τεχνικούς περιορισμούς που διέκριναν τη διεξαγωγή της τριμερούς διαπραγματεύσεως, συνιστούσε τη μοναδική δυνατή μέθοδο ενημερώσεως των ΣΕΟ (απόφαση της 15ης Σεπτεμβρίου 2016, U4U κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, T-17/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:489, σκέψη 169).
- 99 Επιπλέον, αφενός, πρέπει να υπομνησθεί ότι το Συμβούλιο διαβίβασε πράγματι στις ΣΕΟ που ήταν μέλη της επιτροπής συνεννόησης το προσωρινό κείμενο συμβιβασμού, συνοδευόμενο από διευκρινίσεις, το βράδυ της 24ης Ιουνίου 2013, καθώς και το τελικό κείμενο συμβιβασμού, συνοδευόμενο επίσης από διευκρινίσεις, στις 27 Ιουνίου 2013, ήτοι προτού τα κράτη μέλη λάβουν

οριστική θέση, υπό την έννοια του σημείου I.8 της αποφάσεως του Συμβουλίου της 23ης Ιουνίου 1981, κατά την εξέταση του τελικού κειμένου συμβιβασμού από την επιτροπή μονίμων αντιπροσώπων (ΕΜΑ) στις 28 Ιουνίου 2013. Αφετέρου, υπογραμμίζεται ότι οι μετέχουσες στην επιτροπή συνεννοήσεως ΣΕΟ δεν ζήτησαν εγκαίρως τη διεξαγωγή νέας συνεδριάσεως προκειμένου να λάβουν θέση επί του προσωρινού κειμένου συμβιβασμού ή ακόμη και επί του τελικού κειμένου συμβιβασμού (αποφάσεις της 15ης Σεπτεμβρίου 2016, U4U κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, T-17/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:489, σκέψη 170, και της 16ης Νοεμβρίου 2017, USFSPEI κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, T-75/14, EU:T:2017:813, σκέψεις 119 έως 122).

100 Διαπιστώνεται όμως ότι η προσφεύγουσα δεν προβάλλει κανένα νέο πραγματικό ή νομικό στοιχείο ικανό να κλονίσει τις κρίσεις στις οποίες προέβη το Γενικό Δικαστήριο με τις αποφάσεις της 15ης Σεπτεμβρίου 2016, U4U κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου (T-17/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:489), και της 16ης Νοεμβρίου 2017, USFSPEI κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου (T-75/14, EU:T:2017:813), οι οποίες έχουν αποκτήσει ισχύ δεδικασμένου και οι οποίες υπομνήσθηκαν στις σκέψεις 91 έως 99 ανωτέρω, οπότε η αιτίαση της προσφεύγουσας ότι οι συνεδριάσεις της επιτροπής συνεννοήσεως της 6ης Μαΐου 2013 και της 20ής Ιουνίου 2013 ήταν απλώς συνεδριάσεις γενικού ενημερωτικού χαρακτήρα, κατά τις οποίες δεν δόθηκε κανένα έγγραφο στις ΣΕΟ και οι οποίες δεν οδήγησαν σε συνεννόηση, πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη.

101 Τέταρτον, πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι η επιτροπή συνεννοήσεως, κατά το πέρας των συνεδριάσεων της 9ης Μαΐου 2013 και της 23ης Ιουνίου 2013, δεν προσκόμισε έκθεση σχετικά με τις διαφορετικές θέσεις των μερών. Συγκεκριμένα, επισημαίνεται ότι, σύμφωνα με το άρθρο I.7 της αποφάσεως του Συμβουλίου της 23ης Ιουνίου 1981, ερμηνευόμενο υπό το πρίσμα της κατευθυντήριας γραμμής 5 της ερμηνευτικής δηλώσεως του Συμβουλίου της 6ης Μαΐου 2013, κατά το στάδιο της εξέτασης της προτάσεως τροποποίησης του ΚΥΚ από το Συμβούλιο, ο πρόεδρος της επιτροπής συνεννοήσεως υποβάλλει έκθεση στην ΕΜΑ εξ ονόματος της επιτροπής συνεννοήσεως μετά από κάθε συνεδρίαση κατά την οποία οι μετέχοντες εξέθεσαν την άποψή τους. Ωστόσο, πρέπει να σημειωθεί ότι από το μήνυμα του γενικού γραμματέα του Συμβουλίου σχετικά με τη μεταρρύθμιση του ΚΥΚ, το οποίο απηύθυνε στο προσωπικό του Συμβουλίου στις 28 Ιουνίου 2013 και το οποίο επικαλέστηκε η ίδια η προσφεύγουσα, προκύπτει ότι ο γενικός γραμματέας του Συμβουλίου επισήμανε στο προσωπικό του εν λόγω θεσμικού οργάνου ότι είχε παρουσιάσει στην ΕΜΑ τα αποτελέσματα της συνεδριάσεως της επιτροπής συνεννοήσεως της 20ής Ιουνίου 2013. Επιπλέον, από τα έγγραφα που προσκόμισε το Συμβούλιο προκύπτει ότι, μολονότι δεν συντάχθηκε γραπτή έκθεση κατά το πέρας των συνεδριάσεων της επιτροπής συνεννοήσεως της 6ης Μαΐου 2013 και της 20ής Ιουνίου 2013, ο γενικός γραμματέας του Συμβουλίου, πρόεδρος της επιτροπής συνεννοήσεως, προέβη πράγματι σε προφορική παρουσίαση των συνεδριάσεων αυτών στην ΕΜΑ, στις 8 Μαΐου 2013 και στις 26 Ιουνίου 2013 αντιστοίχως.

102 Πέμπτον, πρέπει επίσης να απορριφθεί ως αβάσιμη η αιτίαση της προσφεύγουσας που στηρίζεται στο γεγονός ότι ο γενικός γραμματέας του Συμβουλίου απέρριψε το αίτημα των ΣΕΟ να συνεχίσει η επιτροπή συνεννοήσεως να συνεδριάζει καθ' όλη τη διάρκεια του τριμερούς διαλόγου. Συγκεκριμένα, σύμφωνα με το άρθρο I.5, της αποφάσεως του Συμβουλίου της 23ης Ιουνίου 1981, ερμηνευόμενο υπό το πρίσμα της κατευθυντήριας γραμμής 5 της ερμηνευτικής δηλώσεως του Συμβουλίου της 6ης Μαΐου 2013, κατά το στάδιο της εξέτασης σε πρώτη ανάγνωση από το Συμβούλιο μιας προτάσεως τροποποίησης του ΚΥΚ, η επιτροπή συνεννοήσεως συγκαλείται από τον πρόεδρό της κάθε φορά που κάποιο από τα μέρη υποβάλλει σχετικό αίτημα. Επομένως, παρά το γεγονός ότι οι εκπρόσωποι του προσωπικού, που είχαν οριστεί από τις αντιπροσωπευτικές ΣΕΟ και οι οποίοι ήταν μέλη της επιτροπής συνεννοήσεως, είχαν τη δυνατότητα να ζητήσουν κατ' επανάληψη τη διεξαγωγή συνεδριάσεως της εν λόγω επιτροπής, ο γενικός γραμματέας του Συμβουλίου, ο οποίος προήδρευε της επιτροπής συνεννοήσεως, μπορούσε βεβαίως να απορρίψει ένα γενικό αίτημα όπως το αίτημα να συνεχίσει η επιτροπή συνεννοήσεως να συνεδριάζει καθ' όλη τη διάρκεια του τριμερούς διαλόγου.

103 Κατόπιν των προεκτεθέντων, ο δεύτερος λόγος πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του πέμπτου λόγου, με τον οποίο προβάλλεται παράβαση της νομοθετικής διαδικασίας

- 104 Η προσφεύγουσα παρατηρεί ότι η πρόταση τροποποιήσεως του ΚΥΚ την οποία υπέβαλε η Επιτροπή προς το Συμβούλιο και το Κοινοβούλιο στις 13 Δεκεμβρίου 2011 δεν προέβλεπε ούτε την αναστολή της εφαρμογής της μεθόδου επικαιροποιήσεως των αποδοχών για τα έτη 2013 και 2014 ούτε την επιβολή της εισφοράς αλληλεγγύης κατά τη διάρκεια της ίδιας αυτής περιόδου. Κατά την προσφεύγουσα, το Συμβούλιο εισήγαγε τις τροποποιήσεις αυτές κατά το στάδιο του τριμερούς διαλόγου επαναλαμβάνοντας τα συμπεράσματα του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου της 7ης και 8ης Φεβρουαρίου 2013. Κατ' αυτόν τον τρόπο, το Συμβούλιο παρέβη το άρθρο 296 ΣΛΕΕ, το οποίο προβλέπει ότι, όταν επιλαμβάνονται σχεδίων νομοθετικών πράξεων, το Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο δεν εκδίδουν πράξεις που δεν προβλέπονται από τη νομοθετική διαδικασία που εφαρμόζεται στον οικείο τομέα. Επιπλέον, κατά την προσφεύγουσα, το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο, με την έκδοση των συμπερασμάτων του της 7ης και 8ης Φεβρουαρίου 2013, τα οποία επανέλαβε στη συνέχεια το Συμβούλιο, παρέβη το άρθρο 15, παράγραφος 1, ΣΕΕ, το οποίο προβλέπει ότι το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο δεν ασκεί νομοθετική λειτουργία.
- 105 Το Συμβούλιο και το Κοινοβούλιο αμφισβητούν τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας.
- 106 Καταρχάς, επισημαίνεται ότι τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας στηρίζονται στην εσφαλμένη παραδοχή ότι το μέτρο που συνίσταται στην επιβολή εισφοράς αλληλεγγύης 6 %, ενώ η εφαρμογή της μεθόδου επικαιροποιήσεως των αποδοχών είχε ανασταλεί, απορρέει από τα συμπεράσματα του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου της 7ης και 8ης Φεβρουαρίου 2013 και επαναλήφθηκε απλώς από το Συμβούλιο και το Κοινοβούλιο κατά την έκδοση του κανονισμού 1023/2013. Ωστόσο, πρέπει να επισημανθεί ότι, μολονότι τα συμπεράσματα του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου της 7ης και 8ης Φεβρουαρίου 2013, τα οποία διατυπώθηκαν στο πλαίσιο των κατευθυντήριων γραμμών σχετικά με το πολυετές δημοσιονομικό πλαίσιο, προέβλεπαν την αναστολή της εφαρμογής της μεθόδου επικαιροποιήσεως των αποδοχών για δύο έτη, καθώς και τη θέσπιση εισφοράς 6 % «στο πλαίσιο της μεταρρυθμίσεως της μεθόδου μισθολογικής αναπροσαρμογής», δεν προέβλεπαν ότι η εν λόγω εισφορά θα εφαρμοζόταν κατά τη διάρκεια της εν λόγω περιόδου αναστολής.
- 107 Εν πάση περιπτώσει, πρέπει να υπογραμμισθεί ότι τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας περί παραβάσεως του άρθρου 296 ΣΛΕΕ και του άρθρου 15, παράγραφος 1, ΣΕΕ, δεν μπορούν να ευδοκιμήσουν.
- 108 Συγκεκριμένα, πρώτον, όσον αφορά την προβαλλόμενη παράβαση από το Συμβούλιο του άρθρου 296, τρίτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, υπενθυμίζεται ότι η διάταξη αυτή προβλέπει ότι «[τ]ο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο, όταν επιλαμβάνονται σχεδίων νομοθετικών πράξεων, δεν εκδίδουν πράξεις που δεν προβλέπονται από τη νομοθετική διαδικασία που εφαρμόζεται στον οικείο τομέα».
- 109 Σύμφωνα με το άρθρο 336 ΣΛΕΕ, ο ΚΥΚ και το ΚΛΠ εκδίδονται από το Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο, κατόπιν διαβουλεύσεως με τα άλλα ενδιαφερόμενα θεσμικά όργανα, με κανονισμό, σύμφωνα με τη συνήθη νομοθετική διαδικασία.
- 110 Εν προκειμένω, το Συμβούλιο και το Κοινοβούλιο εξέδωσαν τον κανονισμό 1023/2013, σε συνέχεια υποβολής προτάσεως από την Επιτροπή για την τροποποίηση του ΚΥΚ στις 13 Δεκεμβρίου 2011, και αφού το Κοινοβούλιο καθόρισε τη θέση του σε πρώτη ανάγνωση στις 2 Ιουλίου 2013 και το Συμβούλιο ενέκρινε τη θέση αυτή στις 10 Οκτωβρίου 2013, σύμφωνα με το άρθρο 294, παράγραφοι 3 και 4, ΣΛΕΕ.
- 111 Επομένως, διαπιστώνεται ότι, εν προκειμένω, το Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο δεν εξέδωσαν πράξεις άλλες από εκείνες που προβλέπει η συνήθης νομοθετική διαδικασία.

- 112 Εξάλλου, πρέπει να επισημανθεί ότι, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, από το άρθρο 296, τρίτο εδάφιο, ΣΛΕΕ δεν προκύπτει ότι η διάταξη αυτή απαγορεύει στο Συμβούλιο να λαμβάνει υπόψη τα συμπεράσματα του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου, όταν κάνει χρήση της ευχέρειάς του να αποκλίνει από τη νομοθετική πρόταση που υπέβαλε η Επιτροπή, η οποία δεν το δεσμεύει. Συγκεκριμένα, πρέπει να υπομνησθεί ότι, στο πλαίσιο της νομοθετικής εξουσίας που αναγνωρίζεται στο Συμβούλιο, από κοινού με το Κοινοβούλιο, με το άρθρο 14, παράγραφος 1, ΣΕΕ και το άρθρο 16, παράγραφος 1, ΣΕΕ, καθώς και με το άρθρο 289 ΣΛΕΕ και η οποία εντάσσεται στο πλαίσιο της αρχής της κατανομής των εξουσιών που κατοχυρώνει το άρθρο 13, παράγραφος 2, ΣΕΕ και, ευρύτερα, της αρχής της θεσμικής ισορροπίας που αποτελεί χαρακτηριστικό της θεσμικής δομής της Ένωσης (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 6ης Σεπτεμβρίου 2017, Σλοβακία και Ουγγαρία κατά Συμβουλίου, C-643/15 και C-647/15, EU:C:2017:631, σκέψη 146), στο Συμβούλιο απόκειται να ασκεί καθήκοντα χάραξης πολιτικών και συντονισμού σύμφωνα με τους όρους των Συνθηκών.
- 113 Επομένως, το επιχείρημα της προσφεύγουσας περί παραβάσεως του άρθρου 296 ΣΛΕΕ πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.
- 114 Δεύτερον, όσον αφορά το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο παρέβη το άρθρο 15, παράγραφος 1, ΣΕΕ και, ως εκ τούτου, προσέβαλε τη νομιμότητα της νομοθετικής διαδικασίας που οδήγησε στην έκδοση του κανονισμού 1023/2013, υπενθυμίζεται καταρχάς ότι, όπως διαπιστώθηκε στη σκέψη 111 ανωτέρω, η Επιτροπή, το Συμβούλιο και το Κοινοβούλιο τήρησαν την εφαρμοστέα εν προκειμένω αρχική νομοθετική διαδικασία.
- 115 Εν συνεχεία, πρέπει να υπομνησθεί ότι το άρθρο 15, παράγραφος 1, ΣΕΕ ορίζει ότι «[τ]ο Ευρωπαϊκό Συμβούλιο παρέχει στην Ένωση την αναγκαία για την ανάπτυξή της ώθηση και καθορίζει τους γενικούς της πολιτικούς προσανατολισμούς και προτεραιότητες. Δεν ασκεί νομοθετική λειτουργία».
- 116 Ωστόσο, επισημαίνεται ότι η διάταξη αυτή δεν απαγορεύει στο Ευρωπαϊκό Συμβούλιο να λάβει θέση επί ζητήματος που αποτελεί αντικείμενο νομοθετικής διαδικασίας.
- 117 Τέλος, πρέπει να υπομνησθεί ότι η «πολιτικής» φύσεως επιρροή των συμπερασμάτων του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου επί της νομοθετικής εξουσίας του Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου δεν μπορεί να αποτελέσει λόγο ακυρώσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως από το Γενικό Δικαστήριο (πρβλ. αποφάσεις της 6ης Σεπτεμβρίου 2017, Σλοβακία και Ουγγαρία κατά Συμβουλίου, C-643/15 και C-647/15, EU:C:2017:631, σκέψη 145, και της 21ης Ιουνίου 2018, Πολωνία κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, C-5/16, EU:C:2018:483, σκέψη 86).
- 118 Επομένως, πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο με την έκδοση των συμπερασμάτων της 7ης και 8ης Φεβρουαρίου 2013 προσέβαλε τη νομιμότητα της νομοθετικής διαδικασίας που οδήγησε στην έκδοση του κανονισμού 1023/2013.
- 119 Εξάλλου, καθόσον το επιχείρημα της προσφεύγουσας περί παραβάσεως του άρθρου 15, παράγραφος 1, ΣΕΕ πρέπει να θεωρηθεί, αυτό καθεαυτό, ως ένσταση ελλείψεως νομιμότητας η οποία στρέφεται κατά των συμπερασμάτων του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου της 7ης και 8ης Φεβρουαρίου 2013, πρέπει να υπομνησθεί ότι, στο μέτρο που το άρθρο 277 ΣΛΕΕ δεν έχει ως σκοπό να παράσχει στον διάδικο τη δυνατότητα να αμφισβητήσει την εφαρμογή πράξεως γενικού χαρακτήρα προς στήριξη οιασδήποτε προσφυγής, το περιεχόμενο της ενστάσεως ελλείψεως νομιμότητας πρέπει να περιορίζεται σε ό,τι είναι απαραίτητο για την επίλυση της διαφοράς. Συνεπώς, η πράξη γενικής ισχύος της οποίας προβάλλεται η έλλειψη νομιμότητας πρέπει να έχει εφαρμογή, άμεσα ή έμμεσα, στην υπόθεση που αποτελεί το αντικείμενο της προσφυγής και πρέπει να υφίσταται άμεσος νομικός δεσμός μεταξύ της προσβαλλομένης ατομικής αποφάσεως και της εν λόγω πράξεως γενικής ισχύος (βλ. απόφαση της 4ης Οκτωβρίου 2018, Tataram κατά Επιτροπής, T-546/16, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2018:644, σκέψη 45 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

120 Ωστόσο, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η ύπαρξη του νομικού αυτού δεσμού μεταξύ της ατομικής αποφάσεως που αποτελεί το αντικείμενο της υπό κρίση προσφυγής, ήτοι της αποφάσεως περί καθορισμού των αποδοχών της προσφεύγουσας για τον μήνα Ιανουάριο του 2014, που εφάρμοσε για πρώτη φορά ως προς την προσφεύγουσα το άρθρο 66α του ΚΥΚ, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 1, σημείο 46, του κανονισμού 1023/2013, και των συμπερασμάτων του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου της 7ης και 8ης Φεβρουαρίου 2013, ελλείπει εν προκειμένω, οπότε, καθόσον το επιχείρημα της προσφεύγουσας πρέπει να θεωρηθεί ως ένσταση ελλείψεως νομιμότητας στρεφόμενη κατά των συμπερασμάτων του Συμβουλίου της 7ης και 8ης Φεβρουαρίου 2013, πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτο.

121 Επομένως, ο πέμπτος λόγος πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του.

Επί του έκτου λόγου, με τον οποίο προβάλλεται παράβαση της υποχρέωσης αιτιολογήσεως

122 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι οι λόγοι που προβάλλονται με τον κανονισμό 1023/2013 προκειμένου να δικαιολογηθεί η εφαρμογή της εισφοράς αλληλεγγύης την οποία προβλέπει το άρθρο 66α του ΚΥΚ, ήτοι οι ιδιαίτερες δυσκολίες της οικονομικής κατάστασης, δεν διαφέρουν από εκείνους που έχουν προβληθεί για να δικαιολογηθεί η εφαρμογή παρόμοιων εισφορών στο παρελθόν. Συναφώς, η προσφεύγουσα παραθέτει την πρώτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού (Ευρατόμ, ΕΚΑΧ, ΕΟΚ) 3821/81 του Συμβουλίου, της 15ης Δεκεμβρίου 1981, περί τροποποιήσεως του Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων καθώς και του καθεστώτος που εφαρμόζεται στο λοιπό προσωπικό (ΕΕ 1981, L 386, σ. 1), από την οποία προκύπτει ότι η καθιέρωση ειδικής εισφοράς επί των καθαρών αποδοχών, συντάξεων και αποζημιώσεων για λήξη των καθηκόντων που καταβάλλουν οι Κοινοίτητες κατέστη σκόπιμη λόγω των ιδιαιτέρων δυσκολιών της οικονομικής και κοινωνικής κατάστασης. Ωστόσο, η επιβολή εισφοράς αλληλεγγύης στη διάρκεια περιόδου κατά την οποία έχει ανασταλεί η εφαρμογή της μεθόδου επικαιροποιήσεως των αποδοχών συνιστά νέο μέτρο που απαιτεί ειδική αιτιολογία η οποία δεν υφίσταται εν προκειμένω. Επιπλέον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, καθόσον στις αιτιολογικές σκέψεις 12 και 13 του κανονισμού 1023/2013 μνημονεύονται τα συμπεράσματα του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου της 7ης και 8ης Φεβρουαρίου 2013, ο εν λόγω κανονισμός παραπέμπει με την αιτιολογία του σε πράξη η οποία δεν προβλέπεται στη νομοθετική διαδικασία της Ένωσης κατά παράβαση του άρθρου 296 ΣΛΕΕ.

123 Το Συμβούλιο και το Κοινοβούλιο αμφισβητούν τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας.

124 Πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά τη νομολογία, η επιβαλλόμενη από το άρθρο 296 ΣΛΕΕ αιτιολογία πρέπει να είναι προσαρμοσμένη στη φύση της οικείας πράξεως και να διαφαίνεται από αυτή κατά τρόπο σαφή και μη διφορούμενο η συλλογιστική του θεσμικού οργάνου που εκδίδει την πράξη αυτή, έτσι ώστε οι ενδιαφερόμενοι να έχουν τη δυνατότητα να γνωρίσουν τους λόγους που δικαιολογούν το μέτρο που ελήφθη και το αρμόδιο δικαστήριο να έχει τη δυνατότητα να ασκήσει τον έλεγχό του. Η απαίτηση αυτή πρέπει να εκτιμάται με γνώμονα τις περιστάσεις της συγκεκριμένης περιπτώσεως, ιδίως το περιεχόμενο της πράξεως, τη φύση των προβαλλομένων λόγων και το συμφέρον που έχουν ενδεχομένως στην παροχή διευκρινίσεων οι αποδέκτες ή άλλα πρόσωπα τα οποία η πράξη αφορά άμεσα και ατομικά. Η αιτιολογία δεν απαιτείται να διασαφηνίζει όλα τα ουσιώδη πραγματικά και νομικά στοιχεία, καθόσον το ζήτημα αν η αιτιολογία μιας πράξεως ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις του άρθρου 296 ΣΛΕΕ πρέπει να εκτιμάται όχι μόνο βάσει του περιεχομένου της, αλλά και του πλαισίου στο οποίο αυτή εντάσσεται καθώς και του συνόλου των κανόνων δικαίου που διέπουν το σχετικό ζήτημα (βλ. απόφαση της 15ης Σεπτεμβρίου 2016, U4U κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, T-17/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:489, σκέψη 181 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

125 Επιπλέον, κατά τη νομολογία, η αιτιολογία πράξεων γενικής ισχύος, όπως ο κανονισμός 1023/2013, μπορεί να περιορίζεται στην αναφορά της συνολικής καταστάσεως που οδήγησε στην έκδοσή τους και των γενικών σκοπών τους οποίους επιδιώκει ο νομοθέτης, χωρίς να απαιτείται ειδική αιτιολογία

προς στήριξη όλων των λεπτομερειών που ενδέχεται να περιλαμβάνουν οι πράξεις αυτές. Επομένως, δεν απαιτείται να αιτιολογείται κάθε τροποποίηση του ΚΥΚ, αλλά αρκεί να εξηγεί ο νομοθέτης τα βασικά μέτρα, έστω και εν συντομία, υπό την προϋπόθεση ότι η εξήγηση είναι σαφής και λυσιτελής (αποφάσεις της 29ης Νοεμβρίου 2006, *Campoli* κατά Επιτροπής, T-135/05, EU:T:2006:366, σκέψη 159, και της 23ης Απριλίου 2008, *Pickering* κατά Επιτροπής, F-103/05, EU:F:2008:45, σκέψη 121).

¹²⁶ Εν προκειμένω, πρώτον, επισημαίνεται ότι η αναστολή της εφαρμογής της μεθόδου επικαιροποιήσεως των αποδοχών για τα έτη 2013 και 2014, καθώς και η θέσπιση εισφοράς αλληλεγγύης από 1ης Ιανουαρίου 2014 αποτελούν απλώς συνιστώσες της ευρείας μεταρρυθμίσεως του ΚΥΚ στην οποία προέβησαν το Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο με την έκδοση του κανονισμού 1023/2013.

¹²⁷ Δεύτερον, επισημαίνεται ότι οι αιτιολογικές σκέψεις 11, 12 και 13 του κανονισμού 1023/2013 διευκρινίζουν τα εξής:

«(11) Τα πιθανά πλεονεκτήματα που θα προκύψουν για τους υπαλλήλους και το λοιπό προσωπικό της Ευρωπαϊκής Ένωσης από την εφαρμογή [του πολυετούς μηχανισμού επικαιροποιήσεως των αποδοχών] θα πρέπει να εξισορροπηθούν με την επαναφορά του συστήματος “εισφοράς”. Όπως και στην περίπτωση [του πολυετούς μηχανισμού επικαιροποιήσεως των αποδοχών], η εφαρμογή της εισφοράς αλληλεγγύης μπορεί να παραταθεί προσωρινά. Φαίνεται σκόπιμο, υπό τις σημερινές περιστάσεις, να αυξηθεί η εισφορά αλληλεγγύης σε σύγκριση με το ύψος της ειδικής εισφοράς που εφαρμόστηκε από το 2004 έως το 2012, και να προβλεφθεί προοδευτικότερος συντελεστής, και τούτο για να ληφθούν υπόψη η ιδιαίτερα δυσχερής οικονομική και κοινωνική συγκυρία στην Ένωση και οι επιπτώσεις της για τα δημόσια οικονομικά σε ολόκληρη την Ένωση. Η ανάγκη εξυγίανσης των δημόσιων οικονομικών στην Ένωση, και βραχυπρόθεσμα, απαιτεί άμεσες και ιδιαίτερες προσπάθειες για αλληλεγγύη εκ μέρους του προσωπικού των θεσμικών οργάνων της Ένωσης. Αυτή η εισφορά αλληλεγγύης θα πρέπει συνεπώς να εφαρμοστεί σε όλους τους υπαλλήλους και το λοιπό προσωπικό της Ένωσης από την 1η Ιανουαρίου 2014.

(12) Στα συμπεράσματά του της 8ης Φεβρουαρίου 2013, για το πολυετές δημοσιονομικό πλαίσιο, το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο επισήμαινε ότι η ανάγκη της βραχυπρόθεσμης, μεσοπρόθεσμης και μακροπρόθεσμης εξυγίανσης των δημόσιων οικονομικών απαιτεί ιδιαίτερες προσπάθειες από όλες τις δημόσιες διοικήσεις και το προσωπικό τους, με στόχο τη βελτίωση της απόδοσης και της αποτελεσματικότητας, και την προσαρμογή στις μεταβαλλόμενες οικονομικές συνθήκες. Μάλιστα υπενθύμιζε τον στόχο της πρότασης της Επιτροπής, του 2011, για την τροποποίηση του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων και του [ΚΛΠ], με την οποία επιδιώκεται να εξασφαλιστεί οικονομική αποδοτικότητα, και αναγνώριζε ότι οι προκλήσεις που αντιμετωπίζει σήμερα η Ευρωπαϊκή Ένωση απαιτούν ιδιαίτερη προσπάθεια από όλες τις δημόσιες διοικήσεις και όλα τα μέλη του προσωπικού τους, για τη βελτίωση της απόδοσης και την προσαρμογή στις μεταβαλλόμενες οικονομικές συνθήκες στην Ευρώπη. Το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο ζητούσε, ακόμα, στο πλαίσιο της μεταρρύθμισης του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης, την αναστολή, για μια διετία, της αναπροσαρμογής των μισθών και των συντάξεων όλων των υπαλλήλων των θεσμικών οργάνων της Ένωσης με την εφαρμογή [του πολυετούς μηχανισμού επικαιροποιήσεως των αποδοχών], και την επαναφορά της νέας εισφοράς αλληλεγγύης στο πλαίσιο της μεταρρύθμισης της μεθόδου μισθολογικής αναπροσαρμογής.

(13) Με βάση τα συμπεράσματα αυτά και προκειμένου να αντιμετωπιστούν μελλοντικοί δημοσιονομικοί περιορισμοί και να επιδειχθεί η αλληλεγγύη της ευρωπαϊκής δημόσιας διοίκησης προς τα δραστικά μέτρα που λαμβάνονται από τα κράτη μέλη ως αποτέλεσμα της πρωτόγνωρης χρηματοπιστωτικής κρίσης και των ιδιαίτερα δύσκολων κοινωνικών και οικονομικών συνθηκών στα κράτη μέλη και στην Ένωση συνολικά, είναι αναγκαίο να προβλεφθεί η αναστολή [του

πολυετούς μηχανισμού επικαιροποιήσεως των αποδοχών] επί δύο έτη για όλες τις αποδοχές, όλες τις συντάξεις και όλα τα επιδόματα των υπαλλήλων, και να εφαρμοστεί η εισφορά αλληλεγγύης παρά την ανωτέρω αναστολή.»

- 128 Επομένως, από την αιτιολογική σκέψη 11 του κανονισμού 1023/2013 προκύπτει ότι το Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο δικαιολόγησαν την εφαρμογή εισφοράς αλληλεγγύης από 1ης Ιανουαρίου 2014 με την ανάγκη να εξισορροπηθούν τα πιθανά πλεονεκτήματα που θα προκύψουν για τους υπαλλήλους και το λοιπό προσωπικό της Ένωσης από την εφαρμογή της μεθόδου επικαιροποιήσεως των αποδοχών. Από την ίδια αιτιολογική σκέψη προκύπτει επίσης ότι η απόφαση εφαρμογής της εν λόγω εισφοράς αλληλεγγύης από 1ης Ιανουαρίου 2014 ανταποκρίνεται στον σκοπό της «εξυγίανσης των δημόσιων οικονομικών στην Ένωση, και βραχυπρόθεσμα», με «άμεσες και ιδιαίτερες προσπάθειες για αλληλεγγύη εκ μέρους του προσωπικού των θεσμικών οργάνων της Ένωσης». Αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, από την ίδια αυτή αιτιολογική σκέψη προκύπτει ότι η αναφορά στην ιδιαίτερα δυσχερή οικονομική και κοινωνική συγκυρία στην Ένωση δεν δικαιολογεί τη θέσπιση της εισφοράς αλληλεγγύης αυτή καθεαυτήν, όπως συνέβαινε στην περίπτωση της ειδικής εισφοράς που θεσπίστηκε με τον κανονισμό 3821/81, αλλά την αύξηση του ύψους της εισφοράς αλληλεγγύης σε σύγκριση με το ύψος της ειδικής εισφοράς που εφαρμόστηκε από το 2004 έως το 2012, καθώς και την εφαρμογή προοδευτικότερου συντελεστή.
- 129 Επιπλέον, επισημαίνεται ότι, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, το Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο, στις αιτιολογικές σκέψεις 12 και 13 του κανονισμού 1023/2013, εξέθεσαν τους λόγους που δικαιολογούν την επιλογή της εφαρμογής της εισφοράς αλληλεγγύης από 1ης Ιανουαρίου 2014, ενώ η εφαρμογή της μεθόδου επικαιροποιήσεως των αποδοχών είχε ανασταλεί για τα έτη 2013 και 2014. Από τις εν λόγω αιτιολογικές σκέψεις προκύπτει ότι σκοπός της επιλογής αυτής ήταν να ληφθούν υπόψη όχι μόνον τα συμπεράσματα του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου της 7ης και 8ης Φεβρουαρίου 2013, αλλά και «οι μελλοντικοί δημοσιονομικοί περιορισμοί», «οι ιδιαίτερα δύσκολες κοινωνικές και οικονομικές συνθήκες στα κράτη μέλη και στην Ένωση συνολικά» και να επιδειχθεί «η αλληλεγγύη της ευρωπαϊκής δημόσιας διοίκησης προς τα δραστικά μέτρα που λαμβάνονται από τα κράτη μέλη ως αποτέλεσμα της πρωτόγνωρης χρηματοπιστωτικής κρίσης».
- 130 Επομένως, διαπιστώνεται ότι η αιτιολογία που παρατίθεται στις αιτιολογικές σκέψεις 11, 12 και 13 του κανονισμού 1023/2013 ανταποκρίνεται στα νομολογιακά κριτήρια που μνημονεύθηκαν στις σκέψεις 124 και 125 ανωτέρω. Συγκεκριμένα, από την αιτιολογία αυτή προκύπτει η συλλογιστική του νομοθέτη της Ένωσης καθώς και οι επιδιωκόμενοι γενικοί σκοποί. Ενημερώνει επαρκώς τους υπαλλήλους για τους λόγους εφαρμογής της εισφοράς αλληλεγγύης στη διάρκεια περιόδου κατά την οποία έχει ανασταλεί η εφαρμογή της μεθόδου επικαιροποιήσεως των αποδοχών.
- 131 Επιπλέον, όσον αφορά το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι το Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο παρέβησαν την υποχρέωσή τους περί αιτιολογήσεως καθόσον, με τις αιτιολογικές σκέψεις 12 και 13 του κανονισμού 1023/2013, παρέπεμψαν στα συμπεράσματα του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου της 7ης και 8ης Φεβρουαρίου 2013, πρέπει να σημειωθεί, όπως επισήμανε και το Συμβούλιο, ότι, μολονότι, σύμφωνα με το άρθρο 296 ΣΛΕΕ, οι νομικές πράξεις πρέπει να αιτιολογούνται, εντούτοις τούτο δεν αποκλείει τη δυνατότητα του νομοθέτη να παραπέμψει, με την αιτιολογική σκέψη, σε πολιτικού χαρακτήρα κατευθυντήριες γραμμές που καθορίζει το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο.
- 132 Επομένως, ο λόγος με τον οποίο προβάλλεται παράβαση της υποχρέωσης αιτιολογήσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του πρώτου λόγου, με τον οποίο προβάλλεται διάρρηξη της σχέσεως μεταξύ της εφαρμογής της μεθόδου αυτόματης αναπροσαρμογής των αποδοχών που προβλέπει το παράρτημα XI του ΚΥΚ και της εισφοράς αλληλεγγύης καθώς και παραβίαση της αρχής του παραλληλισμού

- ¹³³ Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι από τις αποφάσεις της 3ης Ιουλίου 1985, Abrias κ.λπ. κατά Επιτροπής (3/83, EU:C:1985:283), και της 22ας Ιουνίου 1994, Rijnoudt και Hocken κατά Επιτροπής (T-97/92 και T-111/92, EU:T:1994:69), προκύπτει ότι η λεγόμενη αρχή του παραλληλισμού συνεπάγεται ότι η εισφορά αλληλεγγύης μπορεί να εφαρμοστεί μόνον όταν η μέθοδος αναπροσαρμογής των αποδοχών, της οποίας αποτελεί αντιστάθμισμα, τυγχάνει εφαρμογής. Άλλωστε, κατά την προσφεύγουσα, από την αιτιολογική σκέψη 11 του κανονισμού 1023/2013 και από το άρθρο 66α, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, όπως τροποποιήθηκε με τον εν λόγω κανονισμό, προκύπτει ότι η εισφορά αλληλεγγύης έχει ως αντικείμενο την αντιστάθμιση των πλεονεκτημάτων που θα προκύψουν για τους υπαλλήλους και το λοιπό προσωπικό της Ένωσης από την εφαρμογή της μεθόδου αναπροσαρμογής των αποδοχών. Η σχέση αυτή επιβεβαιώνεται από το άρθρο 15 του παραρτήματος XI του ΚΥΚ, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό 1023/2013, που συνδέει τις τροποποιήσεις της εισφοράς αλληλεγγύης με τις τροποποιήσεις της μεθόδου αναπροσαρμογής των αποδοχών. Επομένως, ο νομοθέτης δεν μπορούσε να προβλέψει την εφαρμογή της εισφοράς αλληλεγγύης κατά τη διάρκεια περιόδου κατά την οποία η εφαρμογή της μεθόδου αναπροσαρμογής των αποδοχών είχε ανασταλεί.
- ¹³⁴ Το Συμβούλιο και το Κοινοβούλιο αμφισβητούν τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας.
- ¹³⁵ Καταρχάς, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, ο νομοθέτης δύναται ανά πάσα στιγμή να θεσπίσει, για το μέλλον, τις τροποποιήσεις των διατάξεων που διέπουν την υπηρεσιακή κατάσταση των υπαλλήλων τις οποίες θεωρεί σύμφωνες προς το συμφέρον της υπηρεσίας, έστω και αν αυτές είναι λιγότερο ευνοϊκές (αποφάσεις της 30ής Σεπτεμβρίου 1998, Ryan κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, T-121/97, EU:T:1998:232, σκέψη 98, και της 11ης Ιουλίου 2007, Centeno Mediavilla κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-58/05, EU:T:2007:218, σκέψη 86).
- ¹³⁶ Επιπλέον, κατά πάγια νομολογία, στους τομείς στους οποίους ο νομοθέτης της Ένωσης διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως, ο έλεγχος νομιμότητας που ασκεί ο δικαστής της Ένωσης πρέπει να περιορίζεται στην εξακρίβωση του αν το επίδικο μέτρο ενέχει πρόδηλη πλάνη ή κατάχρηση εξουσίας ή αν η συγκεκριμένη αρχή υπερέβη προδήλως τα όρια της εξουσίας εκτιμήσεως που διαθέτει (βλ. απόφαση της 23ης Ιανουαρίου 2007, Chassagne κατά Επιτροπής, F-43/05, EU:F:2007:14, σκέψη 56 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- ¹³⁷ Τα επιχειρήματα που προβάλλει η προσφεύγουσα πρέπει να εξετασθούν υπό το πρίσμα των ανωτέρω αρχών.
- ¹³⁸ Συναφώς, επισημαίνεται, καταρχάς, ότι από τις αποφάσεις της 3ης Ιουλίου 1985, Abrias κ.λπ. κατά Επιτροπής (3/83, EU:C:1985:283), και της 22ας Ιουνίου 1994, Rijnoudt και Hocken κατά Επιτροπής (T-97/92 και T-111/92, EU:T:1994:69), στις οποίες παραπέμπει η προσφεύγουσα, δεν προκύπτει ότι υφίσταται αρχή του δικαίου της Ένωσης σύμφωνα με την οποία η εισφορά αλληλεγγύης μπορεί να εφαρμοστεί μόνον όταν εφαρμόζεται και η μέθοδος αναπροσαρμογής των αποδοχών.
- ¹³⁹ Συγκεκριμένα, στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 3ης Ιουλίου 1985, Abrias κ.λπ. κατά Επιτροπής (3/83, EU:C:1985:283), οι προσφεύγοντες αμφισβητούσαν παρεμπιπτόντως τη νομιμότητα του κανονισμού 3821/81 που εισήγαγε στο άρθρο 66α του ΚΥΚ την εισφορά λόγω κρίσεως. Με τις σκέψεις 15 και 21 της αποφάσεως αυτής, το Δικαστήριο διαπίστωσε ότι το γεγονός ότι οι πλέον αντιπροσωπευτικές συνδικαλιστικές οργανώσεις δέχτηκαν να συμμετάσχουν, υπό τη μορφή έκτακτου και ενιαίου μέτρου που έπληττε τις αποδοχές, στις συνέπειες των ιδιαιτέρων δυσχερειών της οικονομικής και κοινωνικής κατάστασης η οποία επικρατούσε στην Κοινότητα, είχε ως αντιστάθμισμα τη θέσπιση μεθόδου αναπροσαρμογής των αποδοχών η οποία διατηρούσε τη

λεγόμενη αρχή του παραλληλισμού σύμφωνα με την οποία, προκειμένου να αποφασιστεί αν ενδείκνυται η αναπροσαρμογή των αποδοχών των κοινοτικών υπαλλήλων, λαμβανόταν ιδίως υπόψη η ενδεχόμενη αύξηση των μισθών στις δημόσιες υπηρεσίες στα κράτη μέλη.

- 140 Ομοίως, στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 22ας Ιουνίου 1994, *Rijnoudt και Hocken κατά Επιτροπής* (T-97/92 και T-111/92, EU:T:1994:69), οι προσφεύγοντες αμφισβητούσαν τη νομιμότητα του κανονισμού (ΕΚΑΧ, ΕΟΚ, Ευρατόμ) 3831/91 του Συμβουλίου, της 19ης Δεκεμβρίου 1991, που τροποποιεί τον κανονισμό υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και το καθεστώς που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού αυτών των Κοινοτήτων για τη θέσπιση προσωρινής συνεισφοράς (ΕΕ 1991, L 361, σ. 7), με τον οποίο εισήχθη το άρθρο 66α στον ΚΥΚ προκειμένου να θεσπισθεί προσωρινή συνεισφορά. Σε απάντηση λόγου σχετικού με παράβαση της υποχρέωσης αιτιολογήσεως, το Γενικό Δικαστήριο υπενθύμισε τους όρους του προοιμίου του κανονισμού 3831/91, σύμφωνα με τους οποίους «από τις εργασίες της επιτροπής συνεννόησης προ[έκυπτε] ότι θα πρέπει να θεσπισθεί μέτρο, το οποίο θα επηρεάζει προσωρινά τις αποδοχές που καταβάλλουν οι Κοινότητες, υπό μορφή προσωρινής συνεισφοράς με παρακράτηση στην πηγή, ταυτόχρονα με τη θέσπιση μεθόδου για τον καθορισμό των λεπτομερειών εφαρμογής των άρθρων 64 και 65 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης, ως αλληλένδετα στοιχεία μιας συνολικής λύσης».
- 141 Επομένως, από τις αποφάσεις της 3ης Ιουλίου 1985, *Abrias κ.λπ. κατά Επιτροπής* (3/83, EU:C:1985:283), και της 22ας Ιουνίου 1994, *Rijnoudt και Hocken κατά Επιτροπής* (T-97/92 και T-111/92, EU:T:1994:69), προκύπτει ότι, στο παρελθόν, ο νομοθέτης υιοθέτησε μια γενική προσέγγιση σύμφωνα με την οποία η εφαρμογή ειδικής εισφοράς που επηρέαζε τις αποδοχές των υπαλλήλων και του λοιπού προσωπικού της Ένωσης αποτελούσε το αντιστάθμισμα για την εφαρμογή μεθόδου η οποία επέτρεπε, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, την αναπροσαρμογή των εν λόγω αποδοχών, λαμβάνοντας υπόψη την ενδεχόμενη αύξηση των μισθών στις δημόσιες υπηρεσίες στα κράτη μέλη της Ένωσης.
- 142 Εντούτοις, επισημαίνεται ότι, εντός των ορίων της ευρείας εξουσίας εκτιμήσεως που διαθέτει, όπως υπομνήσθηκε στη σκέψη 135 ανωτέρω, ο νομοθέτης ήταν ελεύθερος να εγκαταλείψει, να διατηρήσει ή να αναθεωρήσει την προηγούμενη αυτή προσέγγιση προβλέποντας, με τον κανονισμό 1023/2013, ότι η εισφορά αλληλεγγύης θα εφαρμοζόταν στη διάρκεια περιόδου κατά την οποία η εφαρμογή της μεθόδου αναπροσαρμογής των αποδοχών είχε ανασταλεί.
- 143 Εν συνεχεία, πρέπει να υπογραμμισθεί ότι, με τον κανονισμό 1023/2013, ο νομοθέτης προέβη πράγματι σε συσχετισμό της εισφοράς αλληλεγγύης και της μεθόδου επικαιροποιήσεως των αποδοχών.
- 144 Συγκεκριμένα, από το γράμμα του άρθρου 66α του ΚΥΚ, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 1, σημείο 46, του κανονισμού 1023/2013, προκύπτει ότι η εισφορά αλληλεγγύης εφαρμόστηκε «για να ληφθεί υπόψη, [...], η εφαρμογή της μεθόδου επικαιροποίησης των αποδοχών και των συντάξεων των υπαλλήλων».
- 145 Ομοίως, πρέπει να επισημανθεί ότι, με τη μορφή που έχει μετά την έναρξη ισχύος του κανονισμού 1023/2013, το άρθρο 15, παράγραφος 2, του παραρτήματος XI του ΚΥΚ, σχετικά με τους κανόνες εφαρμογής των άρθρων 64 και 65 του ΚΥΚ, προβλέπει ότι κάθε πρόταση της Επιτροπής για τροποποίηση του εν λόγω παραρτήματος πριν από τη λήξη της περιόδου εφαρμογής του παραρτήματος αυτού, ήτοι πριν από τις 31 Δεκεμβρίου 2023, πρέπει να συνοδεύεται από πρόταση τροποποίησεως του άρθρου 66α του ΚΥΚ.
- 146 Από το άρθρο 15, παράγραφος 3, του παραρτήματος XI του ΚΥΚ, το οποίο προστέθηκε με τον κανονισμό 1023/2013, προκύπτει επίσης ότι για όσο χρονικό διάστημα το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο δεν έχουν εγκρίνει κανονισμό με πρόταση της Επιτροπής, το εν λόγω παράρτημα και το άρθρο 66α του ΚΥΚ συνεχίζουν να εφαρμόζονται προσωρινά και μετά τις 31 Δεκεμβρίου 2023.

- 147 Επιπλέον, πρέπει να υπομνησθεί ότι, όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 128 ανωτέρω, από την αιτιολογική σκέψη 11 του κανονισμού 1023/2013 προκύπτει ότι το Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο δικαιολόγησαν την επιβολή εισφοράς αλληλεγγύης από 1ης Ιανουαρίου 2014 με την ανάγκη να εξισορροπηθούν τα πιθανά πλεονεκτήματα που θα προκύψουν για τους υπαλλήλους και το λοιπό προσωπικό της Ένωσης από την εφαρμογή της μεθόδου επικαιροποίησης των αποδοχών.
- 148 Ωστόσο, ούτε από την αιτιολογική σκέψη 11 του κανονισμού 1023/2013 ούτε από τη σχέση μεταξύ των επίμαχων μέτρων, όπως παρατίθενται στις σκέψεις 144 έως 146 ανωτέρω, δεν μπορεί να συναχθεί μια αρχή σύμφωνα με την οποία η εισφορά αλληλεγγύης εφαρμόζεται μόνο συγχρόνως με την εφαρμογή της μεθόδου αναπροσαρμογής των αποδοχών, διαδραματίζοντας εξισορροπητικό ρόλο όταν η εν λόγω μέθοδος παρέχει πλεονέκτημα στους υπαλλήλους της Ένωσης.
- 149 Αρκεί η επισημάνση ότι ο νομοθέτης, στο πλαίσιο της ευρείας εξουσίας εκτιμήσεως που διαθέτει, προέβλεψε ρητώς την εφαρμογή της εισφοράς αλληλεγγύης στη διάρκεια περιόδου κατά την οποία είχε ανασταλεί η εφαρμογή της μεθόδου αναπροσαρμογής των αποδοχών. Συναφώς, από τις αιτιολογικές σκέψεις 12 και 13 του κανονισμού 1023/2013 προκύπτει ότι ο νομοθέτης δικαιολόγησε την επιλογή αυτή με την επιδίωξη των σκοπών που υπομνήσθηκαν στη σκέψη 129 ανωτέρω. Η προσφεύγουσα δεν αποδεικνύει ότι η επιλογή αυτή συνιστούσε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως ή κατάχρηση εξουσίας κατά την έννοια της νομολογίας που παρατίθεται στη σκέψη 136 ανωτέρω.
- 150 Τέλος, επισημαίνεται ότι, στο μέτρο που τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας πρέπει να θεωρηθεί ότι αποσκοπούν στην αμφισβήτηση της νομιμότητας του άρθρου 66α του ΚΥΚ, καθόσον το άρθρο αυτό προέβλεπε την εφαρμογή της εισφοράς αλληλεγγύης από 1ης Ιανουαρίου 2014, με την αιτιολογία ότι η εφαρμογή αυτή ήταν αντίθετη προς το άρθρο 65, παράγραφος 4, του ΚΥΚ, το οποίο προέβλεπε την αναστολή της εφαρμογής της μεθόδου επικαιροποίησης των αποδοχών, αρκεί να υπομνησθεί ότι, όπως έχουν κρίνει το Δικαστήριο και το Γενικό Δικαστήριο, αντιστοίχως, σχετικά με την επιβολή ειδικής εισφοράς με τον κανονισμό 3821/81 καθώς και σχετικά με την επιβολή προσωρινής συνεισφοράς με τον κανονισμό 3831/91, η νομιμότητα τροποποίησης του ΚΥΚ διά της προσθήκης νέας διατάξεως δεν μπορεί να τεθεί υπό αμφισβήτηση βάσει άλλης διατάξεως του ΚΥΚ (αποφάσεις της 3ης Ιουλίου 1985, Abrias κ.λπ. κατά Επιτροπής, 3/83, EU:C:1985:283, σκέψη 20, και της 22ας Ιουνίου 1994, Rijnoudt και Hocken κατά Επιτροπής, T-97/92 και T-111/92, EU:T:1994:69, σκέψη 65).
- 151 Ως εκ τούτου, πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος ο ισχυρισμός της προσφεύγουσας ότι το άρθρο 66α του ΚΥΚ είναι παράνομο, καθόσον προέβλεπε την εφαρμογή της εισφοράς αλληλεγγύης από 1ης Ιανουαρίου 2014, ενώ η εφαρμογή της μεθόδου επικαιροποίησης των αποδοχών είχε ανασταλεί.
- 152 Λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων, ο πρώτος λόγος πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται προσβολή των κεκτημένων δικαιωμάτων

- 153 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η αρχή της ετήσιας αναπροσαρμογής των αποδοχών εφαρμόστηκε σταθερά ως προς την ίδια. Παρατηρεί ότι, μολοντί η μέθοδος προβλεπόταν πάντοτε για περιορισμένο χρονικό διάστημα, ανανεωνόταν συστηματικά με ορισμένες αναπροσαρμογές. Κατά την προσφεύγουσα, το δικαίωμα των υπαλλήλων της Ένωσης να απολαύουν εξελίξεως της αγοραστικής δύναμης παράλληλης με εκείνη των εθνικών δημοσίων υπαλλήλων κατ' εφαρμογήν της μεθόδου της επικαιροποίησης των αποδοχών αποτελεί κεκτημένο δικαίωμα και ουσιώδες στοιχείο των αποδοχών της καθώς και ουσιαστική προϋπόθεση της σχέσεώς της με τον εργοδότη της. Το Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο, αναστέλλοντας την εφαρμογή της μεθόδου επικαιροποίησης των αποδοχών επί δύο συναπτά έτη, χωρίς να προβλέπουν μεταβατικά μέτρα, προσέβαλαν τα κεκτημένα αυτά δικαιώματα.
- 154 Το Συμβούλιο και το Κοινοβούλιο αμφισβητούν τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας.

- 155 Επισημαίνεται ότι με τον υπό κρίση λόγο η προσφεύγουσα αμφισβητεί τη νομιμότητα του άρθρου 65, παράγραφος 4, του ΚΥΚ, που προστέθηκε με το άρθρο 1, σημείο 44, του κανονισμού 1023/2013, το οποίο προβλέπει την αναστολή της εφαρμογής της μεθόδου επικαιροποιήσεως των αποδοχών για τα έτη 2013 και 2014.
- 156 Ωστόσο, υπενθυμίζεται ότι, όπως διαπιστώθηκε στις σκέψεις 52 και 53 ανωτέρω, η προσφεύγουσα, προκειμένου να αμφισβητήσει την απόφαση περί καθορισμού των αποδοχών της για τον μήνα Ιανουάριο του 2014, μπορεί μόνον να προβάλει την έλλειψη νομιμότητας του άρθρου 66α του ΚΥΚ, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 1, σημείο 46, του κανονισμού 1023/2013, και δεν μπορεί να προβάλει λυσιτελώς την έλλειψη νομιμότητας του άρθρου 65, παράγραφος 4, του ΚΥΚ, το οποίο προστέθηκε με το άρθρο 1, σημείο 44, του κανονισμού 1023/2013.
- 157 Επομένως, ο δεύτερος λόγος, με τον οποίο προβάλλεται προσβολή των κεκτημένων δικαιωμάτων, πρέπει να απορριφθεί ως αλυσιτελής.

Επί του τετάρτου λόγου, με τον οποίο προβάλλεται παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας

- 158 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι η αναστολή της εφαρμογής της μεθόδου επικαιροποιήσεως των αποδοχών για δύο έτη και η επιβολή της εισφοράς αλληλεγγύης κατά την περίοδο αυτή αντιβαίνουν στην αρχή της αναλογικότητας. Κατά την προσφεύγουσα, μολονότι οι σκοποί που επιδιώκονται με τα μέτρα αυτά είναι θεμιτοί, τα εν λόγω μέτρα δεν είναι κατάλληλα για την επίτευξή τους. Η προσφεύγουσα παρατηρεί συναφώς ότι η ταυτόχρονη εφαρμογή της μεθόδου επικαιροποιήσεως των αποδοχών και της ειδικής εισφοράς είχε κριθεί, στο παρελθόν, κατάλληλη να εκπληρώσει τους ίδιους σκοπούς με αυτούς που προβλέπει ο κανονισμός 1023/2013. Επιπλέον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει, αφενός, ότι η οικονομική κρίση που πλήττει τα κράτη μέλη δεν αποτελεί νέα κατάσταση και δεν είναι χειρότερη εκείνης που επικρατούσε υπό το προηγούμενο πολυετές δημοσιονομικό πλαίσιο και, αφετέρου, ότι ο νομοθέτης παρέλειψε να λάβει υπόψη το γεγονός ότι το παράρτημα XI του ΚΥΚ, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό 1023/2013, περιλαμβάνει ήδη τους μηχανισμούς που επιτρέπουν να λαμβάνονται υπόψη οι δυσμενείς οικονομικές εξελίξεις, δεδομένου ότι η μέθοδος επικαιροποιήσεως λαμβάνει υπόψη την αρνητική εξέλιξη του επιπέδου των αποδοχών στις δημόσιες υπηρεσίες των κρατών μελών και ότι η εφαρμογή της μεθόδου επικαιροποιήσεως υπόκειται σε ρήτρα συγκράτησης και ρήτρα εξαιρέσεως. Κατά την προσφεύγουσα, ο νομοθέτης μπορούσε να λάβει λιγότερο επαχθή μέτρα για την επίτευξη των σκοπών του κανονισμού 1023/2013, ήτοι να προβλέψει την εφαρμογή της μεθόδου επικαιροποιήσεως των αποδοχών για τα έτη 2013 και 2014 και να συνδέσει την εφαρμογή της εισφοράς αλληλεγγύης με την εφαρμογή της εν λόγω μεθόδου. Η προσφεύγουσα προσθέτει ότι ο δυσανάλογος χαρακτήρας των επίμαχων μέτρων ενισχύεται, καθόσον την αφορά, από τα λοιπά μέτρα που εισήγαγε ο κανονισμός 1023/2013 προκειμένου να μειωθούν οι δαπάνες για το προσωπικό των θεσμικών οργάνων της Ένωσης, ήτοι την καθήλωση της σταδιοδρομίας των διοικητικών υπαλλήλων στον βαθμό AD 13, τη μείωση της οδοιπορικής άδειας και τη μείωση της επιστροφής των εξόδων ταξιδιού.
- 159 Το Συμβούλιο και το Κοινοβούλιο αμφισβητούν τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας.
- 160 Καταρχάς, επισημαίνεται ότι, καθόσον με τον υπό κρίση λόγο επιδιώκεται να καταδειχθεί ο δυσανάλογος χαρακτήρας της αναστολής της εφαρμογής της μεθόδου επικαιροποιήσεως των αποδοχών που προβλέπει το άρθρο 65, παράγραφος 4, του ΚΥΚ, το οποίο προστέθηκε με το άρθρο 1, σημείο 44, του κανονισμού 1023/2013, ο λόγος αυτός πρέπει να απορριφθεί ως αλυσιτελής για τους ίδιους λόγους με εκείνους που εκτέθηκαν ήδη στις σκέψεις 52 και 53 ανωτέρω.
- 161 Επομένως, πρέπει να εξετασθεί μόνον αν το Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο παραβίασαν την αρχή της αναλογικότητας καθόσον προέβλεψαν ότι η εισφορά αλληλεγγύης που θεσπίστηκε με το άρθρο 66α του ΚΥΚ, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 1, σημείο 46, του κανονισμού 1023/2013, θα

εφαρμοζόταν από 1ης Ιανουαρίου 2014, ενώ η εφαρμογή της μεθόδου επικαιροποίησης των αποδοχών είχε ανασταλεί για τα έτη 2013 και 2014, σύμφωνα με το άρθρο 65, παράγραφος 4, του ΚΥΚ, που προστέθηκε με το άρθρο 1, σημείο 44, του ίδιου κανονισμού.

- 162 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, δυνάμει της αρχής της αναλογικότητας, η νομιμότητα μιας ρυθμίσεως της Ένωσης εξαρτάται από την προϋπόθεση ότι τα μέσα που θεσπίζει είναι κατάλληλα για την επίτευξη του θεμιτώς επιδιωκόμενου με τη ρύθμιση αυτή σκοπού και δεν υπερβαίνουν το αναγκαίο μέτρο για την επίτευξή του, εξυπακουόμενου ότι, όταν υφίσταται δυνατότητα επιλογής μεταξύ πλειόνων κατάλληλων μέτρων, πρέπει να χρησιμοποιείται, κατ' αρχήν, το λιγότερο επαχθές (πρβλ. αποφάσεις της 25ης Ιουλίου 2018, Teglgaard και Fløjstrupgård, C-239/17, EU:C:2018:597, σκέψη 49 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία, και της 11ης Δεκεμβρίου 2013, Andres κ.λπ. κατά ΕΚΤ, F-15/10, EU:F:2013:194, σκέψη 317).
- 163 Ωστόσο, κατά πάγια νομολογία, όταν πρόκειται για τομέα στον οποίο, όπως εν προκειμένω, ο νομοθέτης της Ένωσης διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως, η οποία αντιστοιχεί στις πολιτικές ευθύνες που του αναθέτει η Συνθήκη, ο έλεγχος της αναλογικότητας περιορίζεται στην εξέταση μόνον του προδήλως ακατάλληλου χαρακτήρα του επίμαχου μέτρου σε σχέση με τον σκοπό που το αρμόδιο θεσμικό όργανο οφείλει να επιδιώκει (πρβλ. αποφάσεις της 14ης Ιουνίου 2017, TofuTown.com, C-422/16, EU:C:2017:458, σκέψη 46 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία, και της 11ης Δεκεμβρίου 2013, Andres κ.λπ. κατά ΕΚΤ, F-15/10, EU:F:2013:194, σκέψη 318).
- 164 Εν προκειμένω, όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 129 ανωτέρω, από τις αιτιολογικές σκέψεις 12 και 13 του κανονισμού 1023/2013 προκύπτει ότι η επιλογή του νομοθέτη να εφαρμόσει την εισφορά αλληλεγγύης από 1ης Ιανουαρίου 2014, ενώ η εφαρμογή της μεθόδου επικαιροποίησης είχε ανασταλεί για τα έτη 2013 και 2014, αποσκοπούσε στο να ληφθούν υπόψη όχι μόνον τα συμπεράσματα του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου της 7ης και 8ης Φεβρουαρίου 2013, αλλά και «οι μελλοντικοί δημοσιονομικοί περιορισμοί», «οι ιδιαίτερα δύσκολες κοινωνικές και οικονομικές συνθήκες στα κράτη μέλη και στην Ένωση συνολικά» και να επιδειχθεί «η αλληλεγγύη της ευρωπαϊκής δημόσιας διοίκησης προς τα δραστικά μέτρα που λαμβάνονται από τα κράτη μέλη ως αποτέλεσμα της πρωτόγνωρης χρηματοπιστωτικής κρίσης».
- 165 Επιβάλλεται, ωστόσο, η διαπίστωση ότι, υπό το πρίσμα των σκοπών αυτών, η επιλογή της ταυτόχρονης εφαρμογής, για ένα έτος, της εισφοράς αλληλεγγύης και της αναστολής της εφαρμογής της μεθόδου επικαιροποίησης των αποδοχών προς επιδίωξη των ανωτέρω υπομνησθέντων σκοπών δεν είναι προδήλως δυσανάλογη.
- 166 Η διαπίστωση αυτή δεν αναιρείται από τα επιχειρήματα που προέβαλε η προσφεύγουσα.
- 167 Πρώτον, όσον αφορά το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι το παράρτημα XI του ΚΥΚ, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό 1023/2013, περιλαμβάνει επαρκείς μηχανισμούς προκειμένου να λαμβάνεται υπόψη η δυσμενής εξέλιξη της οικονομικής κατάστασης στην Ένωση, αρκεί να σημειωθεί ότι το επιχείρημα αυτό αναφέρεται στους μηχανισμούς αναπροσαρμογής της μεθόδου επικαιροποίησης των αποδοχών σε σχέση με την εξέλιξη του επιπέδου των αποδοχών στις δημόσιες υπηρεσίες των κρατών μελών.
- 168 Ωστόσο, όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 160 ανωτέρω, υπενθυμίζεται ότι τα επιχειρήματα που αποσκοπούν στην αμφισβήτηση της αναλογικότητας της αναστολής της επικαιροποίησης των αποδοχών πρέπει να θεωρηθούν αλυσιτελή.
- 169 Δεύτερον, όσον αφορά το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι ο δυσανάλογος χαρακτήρας της εφαρμογής της εισφοράς αλληλεγγύης κατά τη διάρκεια της αναστολής της μεθόδου επικαιροποίησης των αποδοχών ενισχύεται από άλλα μέτρα που θεσπίστηκαν με τον κανονισμό 1023/2013, αρκεί η επισήμανση ότι η προσφεύγουσα δεν μπορεί να αμφισβητήσει τη νομιμότητα των εν λόγω μέτρων στο πλαίσιο της ενστάσεως ελλείψεως νομιμότητας που προβλήθηκε προς στήριξη

της υπό κρίση προσφυγής, επικαλούμενη, μεταξύ άλλων, τον δυσανάλογο χαρακτήρα τους, καθόσον τα εν λόγω μέτρα δεν συνδέονται με την απόφαση περί καθορισμού των αποδοχών της προσφεύγουσας για τον μήνα Ιανουάριο του 2014, κατά το μέρος που αυτή εφάρμοσε για πρώτη φορά ως προς την προσφεύγουσα το άρθρο 66α του ΚΥΚ, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 1, σημείο 46, του κανονισμού 1023/2013, και η οποία αποτελεί το αντικείμενο της υπό κρίση προσφυγής.

170 Επομένως, διαπιστώνεται ότι η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι ο νομοθέτης υπερέβη την ευρεία εξουσία εκτιμήσεως που διαθέτει, καθόσον επέλεξε να εφαρμόσει την εισφορά αλληλεγγύης κατά τη διάρκεια της αναστολής της μεθόδου επικαιροποίησης των αποδοχών.

171 Ως εκ τούτου, ο τρίτος λόγος, με τον οποίο προβάλλεται παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας, πρέπει να απορριφθεί ως εν μέρει αλυσιτελής και εν μέρει αβάσιμος.

Επί του εβδόμου λόγου, με τον οποίο προβάλλεται παραβίαση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, καθόσον ο νομοθέτης δεν προέβλεψε μεταβατικά μέτρα

172 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης αποσκοπεί στην προστασία των εν ενεργεία υπαλλήλων κατά των τροποποιήσεων εκείνων των διατάξεων του ΚΥΚ οι οποίες υπήρξαν καθοριστικές για την απόφασή τους να γίνουν υπάλληλοι της Ένωσης, απόφαση η οποία συνεπάγεται, μεταξύ άλλων, ότι εγκαταλείπουν στις περισσότερες περιπτώσεις τη χώρα καταγωγής τους καθώς και το σύστημα κοινωνικής ασφάλισέως τους. Επομένως, η αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης επιβάλλει στον νομοθέτη να αποφεύγει να τροποποιεί αιφνιδίως τη νομική και οικονομική κατάσταση των εν ενεργεία υπαλλήλων και να προβλέπει κατάλληλα μεταβατικά μέτρα ώστε να τους παρέχει τη δυνατότητα να προσαρμοστούν στη νέα κατάσταση, μέτρα που πρέπει να έχουν επαρκή διάρκεια και να είναι σταδιακά και ενδεδειγμένα, λαμβανομένων υπόψη των υφιστάμενων νομικών συστημάτων και των εύλογων προβληματισμών των υπαλλήλων. Κατά την προσφεύγουσα, ο νομοθέτης παραβίασε εν προκειμένω την εν λόγω αρχή, καθόσον δεν προέβλεψε μεταβατικά μέτρα όσον αφορά την αναστολή της εφαρμογής της μεθόδου επικαιροποίησης των αποδοχών καθώς και την εφαρμογή της εισφοράς αλληλεγγύης κατά τη διάρκεια της αναστολής αυτής. Ο νομοθέτης παραβίασε επίσης την αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, καθόσον δεν προέβλεψε μεταβατικά μέτρα όσον αφορά τη διαμόρφωση του συντελεστή της εισφοράς αλληλεγγύης από 6 % σε 7 % για τον βαθμό AD 15, κλιμάκιο 2 και άνω.

173 Πρέπει να υπομνησθεί ότι, όπως εκτέθηκε στη σκέψη 135 ανωτέρω, ο νομοθέτης είναι ελεύθερος να επιφέρει ανά πάσα στιγμή στους κανόνες του ΚΥΚ τις τροποποιήσεις για το μέλλον τις οποίες θεωρεί σύμφωνες προς το γενικό συμφέρον και να θεσπίσει διατάξεις του ΚΥΚ δυσμενέστερες για τους οικείους υπαλλήλους. Ωστόσο, στη νομολογία έχει διευκρινιστεί ότι ο νομοθέτης μπορεί να πράξει τα ανωτέρω υπό την επιφύλαξη της προβλέψεως, ενδεχομένως, μιας μεταβατικής περιόδου επαρκούς διάρκειας, χωρίς οι ενδιαφερόμενοι υπάλληλοι να μπορούν να αντιτάξουν στην εφαρμογή των εν λόγω τροποποιήσεων το ευεργέτημα της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης ως προς τη διατήρηση των προηγούμενων διατάξεων (πρβλ. απόφαση της 11ης Ιουλίου 2007, Wils κατά Κοινοβουλίου, F-105/05, EU:F:2007:128, σκέψη 150 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

174 Πρέπει επίσης να υπομνησθεί ότι η απαίτηση για μεταβατική περίοδο νοείται μόνον εφόσον υφίστανται κεκτημένα δικαιώματα τα οποία μπορούν να επικαλεστούν οι υπάλληλοι και το προσωπικό της Ένωσης (πρβλ. αποφάσεις της 22ας Ιουνίου 2006, Βέλγιο και Forum 187 κατά Επιτροπής, C-182/03 και C-217/03, EU:C:2006:416, σκέψεις 147 έως 149, και της 19ης Ιουνίου 2007, Davis κ.λπ. κατά Συμβουλίου, F-54/06, EU:F:2007:103, σκέψη 82).

- 175 Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα δεν δύναται να υποστηρίξει ότι το άρθρο 66α του ΚΥΚ, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 1, σημείο 46, του κανονισμού 1023/2013, προσέβαλε τα κεκτημένα δικαιώματά της καθόσον η διάταξη αυτή προέβλεπε αυξημένο συντελεστή 7 % για τους υπαλλήλους βαθμού ανώτερου του AD 15, κλιμάκιο 2.
- 176 Συγκεκριμένα, υπογραμμίζεται ότι η κατάσταση της προσφεύγουσας δεν μπορούσε να επηρεαστεί από τη διάταξη αυτή, διότι, πρώτον, όπως προκύπτει από το άρθρο 66α του ΚΥΚ και από το άρθρο 15 του παραρτήματος XI του ΚΥΚ, όπως ίσχυαν πριν από την έναρξη ισχύος του κανονισμού 1023/2013, η εφαρμογή της «μεθόδου αναπροσαρμογής των αποδοχών» και της «ειδικής εισφοράς» έληγε στις 31 Δεκεμβρίου 2012, οπότε η «ειδική εισφορά» δεν εφαρμοζόταν πλέον κατά την έναρξη ισχύος της εισφοράς αλληλεγγύης, ήτοι την 1η Ιανουαρίου 2014, και, δεύτερον, από τη δικογραφία προκύπτει ότι η προσφεύγουσα δεν είχε φθάσει στον βαθμό AD 15, κλιμάκιο 2, κατά την ημερομηνία αυτή.
- 177 Επομένως, η προσφεύγουσα δεν μπορεί βασίμως να προσάψει στον νομοθέτη ότι δεν προέβλεψε μεταβατική περίοδο για την εφαρμογή αυξημένου συντελεστή 7 % για τους υπαλλήλους βαθμού AD 15, κλιμάκιο 2, και άνω.
- 178 Ομοίως, η προσφεύγουσα δεν μπορούσε να επικαλεστεί κεκτημένο δικαίωμα όσον αφορά το ότι η εισφορά αλληλεγγύης εφαρμόζεται μόνον όταν εφαρμόζεται και η μέθοδος επικαιροποίησης των αποδοχών. Συγκεκριμένα, ακόμη και αν υποτεθεί ότι υφίστατο τέτοια σχέση στο παρελθόν μεταξύ της «μεθόδου αναπροσαρμογής των αποδοχών» και της «ειδικής εισφοράς», όπως προβλέπονται στο άρθρο 66α του ΚΥΚ και στο άρθρο 15 του παραρτήματος XI του ΚΥΚ, ως ίσχυαν πριν από την έναρξη ισχύος του κανονισμού 1023/2013, υπενθυμίζεται ότι η εφαρμογή τους έληξε στις 31 Δεκεμβρίου 2012, οπότε ο μηχανισμός τον οποίο επικαλείται η προσφεύγουσα δεν υφίστατο πλέον κατά την έναρξη ισχύος του κανονισμού 1023/2013. Ως εκ τούτου, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να επικαλείται συναφώς την ύπαρξη κεκτημένων δικαιωμάτων.
- 179 Επομένως, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να προσάψει βασίμως στον νομοθέτη ότι δεν προέβλεψε μεταβατική περίοδο για την εφαρμογή της εισφοράς αλληλεγγύης κατά τη διάρκεια περιόδου κατά την οποία η εφαρμογή της μεθόδου επικαιροποίησης των αποδοχών είχε ανασταλεί.
- 180 Επιπλέον, όσον αφορά το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι ο νομοθέτης όφειλε να προβλέψει μεταβατική περίοδο για την εφαρμογή του άρθρου 65, παράγραφος 4, του ΚΥΚ, που προέβλεπε την αναστολή της εφαρμογής της μεθόδου επικαιροποίησης των αποδοχών για τα έτη 2013 και 2014, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, για τους λόγους που εκτέθηκαν ήδη στις σκέψεις 52 και 53 ανωτέρω, το επιχείρημα αυτό είναι αλυσιτελές, καθόσον σκοπεί στην πραγματικότητα να θέσει υπό αμφισβήτηση τη νομιμότητα της διατάξεως αυτής.
- 181 Επομένως, ο έκτος λόγος, με τον οποίο προβάλλεται παραβίαση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, πρέπει να απορριφθεί ως εν μέρει αβάσιμος και εν μέρει αλυσιτελής.
- 182 Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των προεκτεθέντων, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

- ¹⁸³ Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.
- ¹⁸⁴ Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικασθεί στα δικαστικά έξοδα σύμφωνα με το σχετικό αίτημα της Επιτροπής.
- ¹⁸⁵ Κατά το άρθρο 138, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, τα θεσμικά όργανα που παρεμβαίνουν στη δίκη φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα. Επομένως, το Κοινοβούλιο φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (όγδοο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.**
- 2) Καταδικάζει τη Margarita Tàrias στα δικαστικά έξοδα.**
- 3) Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο φέρει τα δικαστικά έξοδά του.**

Collins

Kancheva

De Baere

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 12 Δεκεμβρίου 2019.

(υπογραφές)